

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 18

december 2018

ČÍSLO 29

„A my sme videli a svedčíme, že Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta.“ (1J 5,14).

OBSAH

Úvod

Výhovorky (<i>M. Vyhnánek</i>)	3
----------------------------------	---

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Dve skupiny ľudí (<i>E. Koník</i>)	5
Kain a Ábel – dve skupiny ľudí (<i>Ch. H. Mackintosh</i>)	8
Ženevský väzeň (<i>upravené</i>)	11
Cesta do neba (<i>M. Vyhnánek</i>)	12
Božie slovo (<i>P. A. Tappan</i>)	14
V akom stave je moje srdce? (<i>D. Mojžiš</i>)	17
Bdejte, stojte vo viere (<i>J. Širacký</i>)	18
Zamyslenie sa nad dielom Božím a jeho milosťou v mojom živote po dožití 80 rokov (<i>M. Neklapil</i>)	20
Čo Pán povie nám a čo povieme Jemu? (<i>F. J. Křesina</i>)	23
Radujte sa (<i>J. Širacký</i>)	25
Stvorenstvo spolu vzdychá (<i>P. Duban</i>)	26

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Božie zľutovanie (<i>A Saphir</i>)	28
--------------------------------------	----

Zotrúvali na modlitbách

Modlitba Dávidova (<i>P. Duban</i>)	30
Kéniti (<i>D. Mojžiš</i>)	33

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu **KREŠŤAN** aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

VÝHOVORKY

Výhovorky pred ľuďmi

„No, ten sa ale vyhovára“..., koľko rás sme si toto povedali v duchu pri rozhovore s človekom, ktorý sa vykrúcal, len aby si nemusel priznať chybu. Sľúbil, že príde, ale nemohol, lebo... miesto toho, aby povedal priamo, že na to zabudol.

Ale ak sme úprimní, priznáme, že aj my sme boli v situáciách, v ktorých sme hľadali zámienky, kľučkovali a okolkovali. A boli to len výhovorky, ktorými sme uhýbali pred pravdou.

Vyhováranie, okolky, vykrúcačky, lavirovanie, sú márnymi snahami ospravedlniť sa. Donášajú nám iba hanbu a stratu dôvery, keď v očiach ľudí, pred ktorými sa vyhovárame, vidíme otázku a výčitku: „Prečo radšej nepovieš pravdu? Prečo klameš?“

Milí čitatelia, ak je to takto, prečo sa teda vyhýbame povedať pravdu o svojom zlyhaní? Pretože je to pokorujúce. Ale povedať pravdu je aj oslobodzujúce od viny a ospravedlňujúce. Prináša odpustenie. Ba, dokonca, uznanie v očiach ľudí. O takých si hovoríme: „Je pravdivý. Ne-klame. To by som asi nedokázal.“

A napriek faktu, že ten človek zlyhal, vážime si ho a dôverujeme mu. Pretože pravdivému človeku možno veriť napriek tomu, že zlyhal.

Výhovorky pred Bohom

Ak sú výhovorky tak priehľadné pred ľuďmi, ako by mohli obstáť pred Bohom?

- Nemôžem veriť v existenciu Boha

Každý človek sa raz vo svojom živote stretne s otázkou Božej existencie. Je

Boh? Táto otázka núti človeka zaujať vnútorný postoj k Bohu. Pretože Boha nemožno zrakom vidieť, musíme v Boha alebo veriť, alebo neveriť.

Tí ľahostajní to neriešia. Je im jedno, čo bude po smrti. Neviditeľné veci ich nezaujímajú, ani to, či je Boh, nebo, pekló... Nedbajú, že škodia svojej nehmotnej duši, ktorá sa potrebuje očistiť od previnení.

Všetci, čo sa rozhodnú, vnútri Boha neprijať, musia si to pred sebou odôvodniť. Najčastejšie výhovorkou, že im Boh nedal dostatočný dôkaz o svojej existencii. A uspokojia sa. Veď, ak Boh je, iste uzná toto ako závažný argument a neodsúdi nás pre postoj nevery v Boha do pekla.

Čo hovorí Písmo na výhovorku z nevery v Boha?

Písmo hovorí, že sme pred Bohom bez výhovorky: „...**pretože to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im zjavné, pretože im to Boh zjavil. Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po účinných veciach, totiž jeho večnú moc a božstvo, aby boli bez výhovorky.**“ (R 1,19-20).

Svet, ktorý Boh stvoril, je dostatočný prejav Božstva a večnej moci pre ľudskú dušu. A zavrnutie Boha, svojho Stvoriteľa, je vedomý hriech voči Bohu a svojej večnej duši.

Preto je napísané: „**Lebo čože to osoží človeku, keby získal hoci aj celý svet a svoju dušu utratil? Alebo aké výmenné dá človek za svoju dušu?**“ (Mt 16,26).

Ale Boh nechce, aby človek zahynul. A okrem dôkazu o svojej existencii a Božskej moci Stvoriteľa sa nám zjavil aj ako Boh Spasiteľ: „**Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom,**...“ (Tt 2,11).

Ako sa zjavil Boh Spasiteľ

Milí čitatelia, ak sa pýtate, ako a v čom sa zjavila Božia milosť a voči komu, a to sú Bohu ľúbe otázky, tak v Písme je jasná odpoveď: V poslaní Spasiteľa. V Pánovi Ježišovi, Svätom a Spravodlivom Božom Synovi. Lebo neprišiel, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.

V čom sa zjavila Božia milosť

- V mene Ježiš, ktoré znamená. Boh, náš Spasiteľ.
- V Jeho slovách o Božom spasení. Pán Ježiš opakovane hovoril že prišiel spasiť svet.
- V Jeho spasiteľnej obeti pred Bohom za nespravodlivých, hriešnych a bezbožných ľudí. Pán Ježiš hovoril, že prišiel zomrieť za naše hriechy a vstať z mŕtvych pre naše ospravedlnenie u Boha.

Boh oznamuje, že za bezbožných ľudí zomrel Pán Ježiš: „**Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných.**“ (R 5,6).

Boh oznamuje, že nám dáva dôkaz svojej lásky v smrti Pána Ježiša: „**Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.**“ (R 5,8).

Boh je Svätý a Spravodlivý Spasiteľ. Preto si pripravil obeť, ktorou dokonale očisťuje hriešnika. Toto spasenie je Božie a je dokonalé. Je to akt Božej lásky a Božieho zmilovania sa nad nami hriešnikmi. „**Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.**“ (J 3,16).

Dva postoje k Bohu Spasiteľovi

Sú len dva postoje k zjavenej Božej milosti. Prijatie Pána Ježiša za svojho Spasiteľa vierou a odmietnutie v nevere.

Prečo všetci neveria?

- Preto, že ich ponižuje pravda, že sú pred Bohom hriešni a bezbožní a potrebujú Spasiteľa.
- Neveria, že bez Pána Ježiša zahynú pre svoje hriechy.

Ak pravdivé priznanie viny človeku, hoci ponižuje, no donáša ospravedlnenie v očiach ľudí, či je hanba priznať Bohu pravdu o svojej vine a prijať ako hriešnik odpustenie hriechov?

Colníkovi z času Pána Ježiša to nebolo ťažké. Ťažké bolo bremeno vín na jeho svedomí. Volal k Bohu: „**Bože, buď milostivý mne hriešnemu!**“ (L 18,13) a bol pred Bohom ospravedlnený. Dosiahol odpustenie hriechov a pokoj v duši. Pán Ježiš povedal o ňom: „**Hovorím vám, že tento odišiel ospravedlnený... Lebo každý, kto sa ponižuje, bude povýšený.**“ (L 18,14).

Čo hovorí Pán Ježiš na výhovorku z nevery v Neho?

„**Keby som nebol prišiel a nebol im hovoril, nemali by hriechu, ale teraz nemajú výhovorky zo svojho hriechu.**“ (J 15,22). Počuli, ale nechceli prijať pravdu o svojom stave pred Bohom a pravdu o spasení vierou v Božieho Syna: „**Ale nechcete prísť ku mne, aby ste mali život.**“ (J 5,40).

Bez viery v Pána Ježiša niet odpustenia hriechov pred Bohom. Pán Ježiš povedal o dôsledku nevery ľuďom, ktorí Mu neverili: „**A keby niekto počul moje slová a neuveril by, ja ho nesúdim, lebo som neprišiel nato, aby som súdil svet, ale aby som spasil svet. Kto mnou pohŕda a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil – slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň; lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, sám Otec, mi prikázal, čo mám povedať a čo**

hovoríť. A viem, že jeho prikázanie je večný život. Čo tedy ja hovorím, ako mi povedal Otec, tak hovorím.“ (J 12,47-50).

Milí čitatelia,

- Nehľadajte výhovorky, ale čiňte pokánie a verte v evanjelium. Volajte ako hriešnici k Pánovi Ježišovi a prijmite odpustenie hriechov zaslúbené Bohom pre obeť Pána Ježiša:

„Nech vám je tedy známe,... že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov, a od všetkého, od čoho ste v zá-

kone Mojžišovom nemohli byť ospravedlnení, v ňom sa ospravedľňuje každý, kto verí v neho.“ (Sk 13,38-39).

- Prijmite Pána Ježiša a s Ním vojdete do večnosti ako Božie deti k milujúce-mu Otcovi, ako to zaslúbil Pán Ježiš:

„Ja som cesta, pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.“ (J 14,6).

„Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby kde som ja, aj oni tam so mnou boli, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred založením sveta.“ (J 17,24).

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Ervin Konik

DVE SKUPINY ĽUDÍ

(Prepis a úprava kázne z 20. 1. 2019)

Celé Božie slovo nás učí, že pred Bohom sú len dve skupiny ľudí. Že ľudia sa podľa vzťahu k Božiemu slovu, podľa svojej poslušnosti Božiemu slovu, delia na bohabojných, veriacich Bohu, ktorí poslúchajú Boha a na tých, ktorí sa Boha neboja, neveria Bohu a neposlúchajú Ho.

Jedných je mnoho a druhých málo

Pán Ježiš hovoril, že tých, ktorí sa vyznačujú neposlušnosťou, svojvôľou a vzdorom k tomu, čo Boh jasne hovorí vo svojom slove, je mnoho a tých, ktorí sú Bohu vo svojej viere poslušní, málo: **„Vojdite tesnou bránou; lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou**

vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“ (Mt 7,13-14).

Nielen poznať Božie slovo ale poznať a poslúchať

Milí čitatelia, nato nám bolo zanechané Božie slovo, aby sme ho nielen poznali, a poznať aká je Božia vôľa je dôležité, ale aby sme podľa Božej vôle aj žili, konali ju a poslúchali.

Prvá smrť – ľudská smrteľnosť

Neposlušnosť Adama usmrtila. A usmrťuje i nás, ako hovorí Písmo: **„Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili... smrť kralovala od Adama až po Mojžiša i nad tými, ktorí nehrešili podobným prestúpením ako Adam...“**

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím daným z milosti, je večný život, v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (R 6,23).

Ľudská smrteľnosť je dôsledok neposlušnosti Bohu. O tejto pravde nám svedčí Božie slovo: **„uložené je ľuďom raz zomrieť...“** (Žd 9,27).

Smrť vládne nad každým človekom. A každý sa presvedčí o tom, že jeho neposlušnosť má za následok jeho smrť. Fyzická smrť je Božím slovom definovaná ako prvá smrť.

Druhá smrť – večné zahynutie

Boh poslal ľudstvu po Pánovi Ježišovi slovo milosti. A varuje nás pred večným zahynutím pre neposlušnosť Božiemu Synovi.

Lebo večné zahynutie je oveľa vážnejšie ako si človek myslí: Je to niest spravodlivý Boží hnev pre odmietnutie Boha Spasiteľa. Preto, že neposlúchli evanjelium Pána Ježiša Krista, ktorým by boli očistení od svojich hriechov.

Biblia dôrazne varuje pred touto neposlušnosťou: **„ktorí neposlúchajú evanjelium nášho Pána Ježiša Krista, ktorí ponosú pomstu, večné zahynutie, preč od tvári Pánovej a od slávy jeho mocnosti...“** (2Ts 1,8-9). **„...a svárliwym a tým, ktorí neposlúchajú pravdy, ale poslúchajú nepravosť, bude prchli-vosť a hnev; súženie a úzkosť na každú dušu človeka, ktorý robí zlé... pretože Boh nehľadá na osobu.“** (R 2,8-10).

Prečo Boh poslal Pána Ježiša?

Milí čitatelia, Boh poslal svojho Syna za Spasiteľa sveta predtým, než Ho pošle ako Sudcu.

Za svojho prvého príchodu na svet o tom často hovoril Pán Ježiš, keď jednal

s hriešnikmi hodnými odsúdenia v Božej milosti.

V evanjeliu Jána je opísaný príbeh o žene v Izraeli pristihnutej v cudzoložstve.

Náboženský predstavitelia ju priviedli k Pánovi Ježišovi k odsúdeniu: **„...povedali mu: Učiteľu, táto žena bola pristihnutá pri skutku, keď cudzoložila. A v zákone nám prikázal Mojžiš kameňovať také ženy, nuž čo ty hovoríš? Ale to povedali, pokúšajúc ho, aby ho mohli obžalovať. A Ježiš sa zohol dolu a písal prstom na zem. A keď sa ho len neprestávali opytovať, pozdvihol sa a povedal im: Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí na ňu kameň. A opäť sa zohol dolu a písal na zem. Ale oni počujúc to a súc obviňovaní od svojho svedomia vychádzali jeden po druhom, počnúc od starších až po posledných a zanechaný bol Ježiš sám, i žena, stojaca v prostriedku. A keď sa zase pozdvihol Ježiš a nevidel nikoho okrem ženy, povedal jej: Ženo, kde sú tamtí tvoji žalobníci? Či ťa niktorý neodsúdil? A ona riekla: Niktorý, Pane. A Ježiš jej povedal: Ani ja ťa neodsudzujem; id' a nehreš viac.“** (J 8,3-11).

Pán Ježiš má právo súdiť

Pred Pána Ježiša priviedli hriešnicu jej žalobníci ako pred Sudcu.

Milí čitatelia, a Pán Ježiš bude skutočne raz súdiť všetkých hriešnikov, živých i mŕtvych: **„...ktorí vydajú počet tomu, ktorý je hotový súdiť živých i mŕtvych.“** (1Pt 4,5). **„...ktorého i zabili povesiac na drevo. Toho Boh vzkriesil tretieho dňa a dal mu, aby sa zjavil..., nám, ktorí sme s ním jedli a pili po jeho vstani z mŕtvych. A prikázal nám, aby sme hlásali ľudu a dôrazne svedčili, že on je tým od Boha určeným sudcom živých aj mŕtvych.“** (Sk 10,39-42). Pán Ježiš je Bohom ustanovený sudca.

Základ práva Pána Ježiša odpúšťať hriechy

Ale v tomto príbehu je nám predstavený ako Boh plný milosti a pravdy, ktorý odpúšťa hriechy. A to na základe Božej spravodlivosti, pre ktorú trpel na kríži a okúsil smrť, ktorá je odplatou za hriechy celého ľudstva. Má právo odpúšťať aj naše hriechy, pretože On okúsil za ne Boží súd.

Na tomto základe Pán Ježiš odpúšťal hriechy v tej dobe, keď tu chodil a odpúšťa i dnes, pretože On je ten, ktorý za každý hriech a za každého okúsil smrť na kríži.

Milí čitatelia, aj v tom príbehu z evanjelia Jána vidíme tie dve skupiny ľudí. A jedno majú spoločné: Všetci sú hriešni. Tak ako to hovorí Písmo: „**Lebo nielo rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej...**“ (R 3,23). No nie všetci to uznávajú a Bohu vyznávajú.

Bez pokánia niet odpustenia

Pred Bohom je každé prestúpenie Jeho zákona hriech, ktorý bude súdiť. Aj za prestúpenie príkazu: „**Nescudzoložíš!**“ a „**Nepožiadáš!**“ Pretože sú prekročením Božieho práva a narušením Božej spravodlivosti. Písmo hovorí: „**Lebo ten, kto by zachoval celý zákon a klesol by v jednom prikázaní, previnil sa proti všetkým. Lebo ten, ktorý povedal: Nescudzoložíš!, povedal i: Nezabiješ! Ak tedy nescudzoložíš, ale vraždíš, si priestupníkom zákona.**“ (Jk 2,10-11).

Aj v biblickom príbehu ľudia, ktorí vystupujú pred Pánom Ježišom, všetci sú hriešnici. Hriešnici súdia hriešnicu pred Svätým a Spravodlivým Božím Synom. A predsa je medzi nimi jeden rozdiel, rozdiel v postoji k svojim hriechom a k Pánovi Ježišovi.

Tá žena sa neobhajovala. Stála ako vinná pred Pánom Ježišom. Uznávala, že

je hodná smrti za svoj skutok. Ona sa nebránila.

Ale jej žalobníci, ktorí boli slovom Pána Ježiša vnútorne obviňovaní od svojho svedomia, neuznávali sa za hodných smrti. A čo je ešte horšie, neverili v Pána Ježiša, že je Boží Syn, ktorý má moc odpúšťať hriechy. Preto odišli od Neho bez pokánia. Oni mohli tiež počuť slová milosti, ale ich duchovná pýcha im v tom zabránila. Považovali sami seba za dostatočne spravodlivých.

Milí čitatelia, i dnes Svätý Duch slovom Pána Ježiša obviňuje o hriechu. A to najhoršie, čo môže človek vtedy urobiť je, že to neuznáva. Srdcom odíde od toho slova bez pokánia a viery v Pána Ježiša, ktorý zomrel za ich hriechy, aby im boli z milosti spravodlivo odpustené.

Tá žena ale stála pred Pánom Ježišom vo svojej vine a čakala na spravodlivé odsúdenie. A počula slovo milosti od Syna Božieho, Pána Ježiša. Nie slová odsúdenia: „**A Ježiš jej povedal: Ani ja ťa neodsudzujem; id' a nehreš viacej.**“ (J 8,11).

Milí čitatelia, do ktorej skupiny patríte? Do skupiny samospravodlivých a lepších než ostatní, ktorí nepotrebujú pokánie a vieru v Pána Ježiša, aby im mohlo byť odpustené? Ten najväčší hriech zo všetkých, ktoré človek má je, keď neverí v Božieho Syna, ktorého Boh poslal za jediného Spasiteľa. Neveriť Bohu, ktorý vydal o svojom Synovi svedectvo: „**Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo, toho počúvajte.**“ (Mt 17,5).

Prijmite svedectvo apoštola Jána: „**A my sme videli a svedčíme, že Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta.**“ (1J 5,14).

Otec poslal Syna. A Syn, ten Spravodlivý Sudca prišiel, aby sa stal Spasiteľom, aby nás zachránil milosťou, ktorú potrebujeme všetci, pretože: „**Všetci zhrešili**“ (R 3,23).

Milí čitatelia, priznajte a vyznajte pred Pánom Ježišom svoje hriechy. On volá k sebe hriešnikov: „**Pod'ťe ku mne všetci,**

ktorí pracujete a ste obťaženi, a ja vám dám odpočinutie.“ (Mt 11,28). Nenamáhajte sa ich zbaviť dobrými skutkami a polepšovaním sa. Nepremárnite čas svojho života. Prijmite Pána Ježiša ako hriešnici svojho Spasiteľa a Pána. On zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Tak, skrze smrť a vzkriesenie Pána Ježiša, nám Boh pripravil odpustenie hriechov a večný život. Prídte dnes v modlitbe pokánia k Pánovi Ježišovi, vyznajte mu svoje hriechy a prijmite odpustenie, ktoré Boh zaslúbil každému, kto verí v Neho. Neodkladajte, aby ste nepremeškali čas svojho spase-
nia a nezomreli neočistení od svojich hriechov krvou Pána Ježiša Krista: **„Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.“** (1J 1,9).

Preto, milí čitatelia, uverte Bohu, uverte Pánovi Ježišovi, lebo On jediný aj vám môže odpustiť a očistiť vás svojou krvou a dať vám ako dar svoju spravodlivosť.

Charles Mackintosh

Poznámky k 1. knihe Mojžišovej. 4. kapitole

KAIN A ÁBEL – DVE SKUPINY ĽUDÍ (upravené)

Písmo nám ukazuje v osobe Kaina a Ábela dve skupiny ľudí. V Kainovi ľudí, ktorí pristupujú k Bohu podľa vlastných predstáv o Bohu a v Ábelovi ľudí, ktorí prichádzajú k Bohu podľa Božieho slova.

Ľudské náboženstvo alebo Božia viera

Kain je v Písme prvý predstaviteľ všetkých nábožensky zmýšľajúcich ľudí a Ábel všetkých v pravde veriacich. Okrem zmýšľania boli rovnakí. Obaja sa

narodili mimo raja ako synovia padlého Adama. Obaja boli hriešni a mali zlú povahu a nečisté svedomie. Ani jeden nebol bez viny. Mali totožnú ľudskú hriešnu prirodzenosť.

Písmo o ľudskej padlej prirodzenosti

Je dobré mať v tomto bode jasno, aby sme mohli porozumieť Božej milosti a viere. Keby bol jeden prirodzene dobrý a druhý zlý, to by znamenalo, že jeden z nich nemá podiel ani na padlej prirodzenosti svojho otca, ani na jeho údele kvôli pádu. Mal by voľný prístup k stromu života a nebol by smrteľný. Nemal by vinu, nepotreboval by zmilovanie Božie, nepotreboval by ani obeť zmierenia s Bohom, ani pristupovať k Bohu vierou. Bol by v raji v Božej prítomnosti, ako jeho otec pred pádom. Písmo by ho neopisovalo ako Ábela, hriešnika, pre ukázanie pôsobenia milosti a prejavov viery.

Ľudská náuka o prirodzenosti človeka

Tá vychádza z predpokladu, že človek sa rodí s vlastnosťami, ktoré, ak sa rozvíjajú, urobia ho schopným a spôsobilým prísť k Bohu. Čo je priamym popretím Písma.

Nenapraviteľnosť ľudskej prirodzenosti

Božie slovo učí dôrazne o skazenosti človeka, ktorá nech je v akomkoľvek stupni vývoja, zostáva rovnakou a nemožno ju vylepšiť. Písmo ju nazýva telom. Pán Ježiš sa o nej vyjadril tak isto: **„Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha je Duch.“** (J 3,6). Nehovorí len, je telesné, ale telo a Duch. Charakter človeka určuje jeho pôvod.

Ak niekedy bola vhodná príležitosť ukázať čo je v človeku, tak to bolo za ži-

vota Kaina a Ábela. Ak by bolo v ľudskej prirodzenosti niečo, čím by si mohli vykúpiť nevinnosť a prístup do raja, tak práve vtedy by bol na to vhodný okamih. Ale nešlo sa. Obaja muži boli telo. Kain aj Ábel boli hynúcimi hriešnikmi. Neboli nevinní.

Adam stratil nevinnosť navždy

Adam svojou neposlušnosťou stratil navždy svoju nevinnosť. Nikdy viac ju nedosiahol. Je len hlavou padlého potomstva, ktoré sa stalo hriešnym jeho neposlušnosťou: „**Lebo ako neposlušnosťou toho jedného, stali sa mnohí hriešnymi...**“ (R 5,19).

Adam je skazený prameň a odumretý kmeň

Adam sa stal, čo sa týka jeho osobne, skazeným prameňom a odumretým kmeňom. Z Adama vzišiel skazený prúd zničeného a vinou obťažného ľudstva. Z Adama vyrástli vetvy mravne i duchovne mŕtveho ľudstva. Aký je pôvodca, také je potomstvo: „**Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí...**“ (1K 15,48).

Adam je predmet milosti

Ale v Adamovi vidíme tiež predmet milosti, majiteľa a predstaviteľa živej viery v zaslúbeného Vysloboditeľa, čo nepochádzalo z Adamovej, ale Božskej prirodzenosti. Preto sa nededilo. Bola to vlasťníctvo jeho osobnej viery. Adam nemohol svoju vieru odkázať Kainovi alebo Ábelovi. Že ju mal, bolo ovocím Božej lásky.

V čom sa líšili Kain a Ábel

Čo sa týka ich ľudskej prirodzenosti, boli rovnakí. Rozdiel nebol v nich samotných, ale v ich obetiach. „**A stalo sa po čase, že Kain doniesol Hospodinovi obetný**

dar z plodu zeme; A doniesol aj Ábel z prvorođených svojho stáda a z ich tuku. A Hospodin pohliadol milostivo na Ábela a na jeho obetný dar. Ale na Kaina ani na jeho obetný dar nepohliadol a preto sa Kain veľmi rozpálil hnevom...“ (1M 4,3-5).

Kain obetoval Bohu ovocie zlorečenej zeme, pretože neveril Bohu, že krv obeti odstraňuje Božie zlorečenie. Keby mal vieru, tá by ho už vtedy poučila, že: „**...bez vylitia krvi, nedeje sa odpustenie.**“ (Žd 9,22). To je veľká a základná pravda. Kain bol hriešnik a preto medzi ním a Svätým Bohom stála smrť. Ale on vo svojej obeti nevyznáva, že je hriešnik pred Bohom, hodný smrti. Neprináša vo svojej obeti jej život ako náhradu za svoju hriešnosť, aby tak vyhovel požiadavkám Božej Svätosti. Kain jedná s Bohom ako rovný s rovným, že Boh rád prijme, čo mu daruje z plodov zlorečenej zeme, dorobených v pote tvári.

Prístup k Bohu bez viery

Kain vyjadril vo svojej obeti celý postoj k Bohu. A človek sa nechápavo pýta: „**Akú prijateľnejšiu obet' by mohol človek priniesť Bohu, ako to, čo dopestoval namáhavou prácou v pote tvári?**“ Tak zmýšľa každý nábožensky založený človek. Ale je napísané: „**Boh, ktorý učínil svet a všetko, čo je na ňom, súc Pánom nebies a zeme nebýva v chrámoch učiných rukou, ani sa mu neslúži ľudskými rukami, ako čo by niečo potreboval, lebo ved' on sám dáva všetkému život a dych a všetko...**“ (Sk 17,24-25).

Kainova obet' odhaľuje jeho neveru

Kainova obet' bez krvi odhaľuje jeho srdce. Nepovažuje sa pred Bohom za hriešnika nehodného Božej prítomnosti.

Neprináša ju, aby dosiahol milosť v Božích očiach pre svoju vieru v smrť Bohu ľúbej obeti. Kainova obeť ho nemohla zbaviť viny a smrti. Nebola dostatočnou základňou Bohu pre prijatie hriešnika. Kainova obeť dokazuje absenciu poznania seba a Boha. Preto je Bohu neprijateľná a zavrhnúť hodná.

Kain má mnoho miliónov nasledovníkov. Kainova bohoslužba sa rozšírila po celom svete.

Kto je darca

Človek by rád urobil z Boha Darcu – obdarovaného, akoby od človeka Boh niečo potreboval. Tento postoj k Bohu úplne odhaľuje ľudskú ctižiadost', v ktorej si chce Boha nakloniť svojimi darmi. A ešte viac. Odhaľuje pýchu. Robí sa väčším, než je Boh. Lebo väčší je darca než obdarovaný: **„...nesporne,... menšie sa požehnáva od väčšieho...“** (Žd 7,7). Len oslepená myseľ jedná s Bohom ako s človekom. Nevidí Boha ako Darcu, ktorý dáva ľuďom všetko potrebné k životu i pobožnosti: **„Lebo veď kto som ja, a kto je môj ľud, aby sme mali toľko moci obetovať tak ochotne ako toto?! Lebo od teba je to všetko, a vezmúc z tvojej ruky dali sme tebe.“** (1Pa 29,14). Nevníma, že Bohu patrí stvorený svet, ktorý žije z Božích darov: **„...kto mu dal prv niečo, aby mu to bolo odplatené?“** (R 11,35). Je úplne nemožné, aby Boh, ten veľký Darca, od ľudí niečo potreboval.

Čo môže človek dať Bohu?

Ľudia môžu dať Bohu, len jediné svojmu Darcovi – pokorné vďaky za všetko, čo prijíma od Boha svojho Stvoriteľa. Ale i to iba vo viere.

Prístup k Bohu vo viere

Ábel pristupuje k Bohu ako hriešnik na základe Bohu ľúbej obeti: **„A doniesol**

aj Ábel z prvorodených svojho stáda a z ich tuku.“ (1M 4,4).

Inými slovami, vstupuje vierou do vznešenej pravdy, že k Bohu môže pristupovať hriešnik prostredníctvom smrti a preliatej krvi obeti za jeho hriechy. Medzi hriešnym Ábelom a Svätým Bohom stojí bezúhonná obeť, v ktorej sa mu dostáva miesto Božieho súdu Božie zmlovanie.

Každý od Boha usvedčený hriešnik v srdci vníma, že mu patrí Boží súd a spravodlivá odplata:

„Lebo odplatou za hriech je smrť...“ (R 6,23). Vie, že nemôže odčiniť svoje hriechy. Môže sa namáhať a snažiť konať viac dobrého, môže dávať Bohu sľuby, že sa polepší, zmeniť spôsob svojho života a u ľudí dosiahnuť uznanie, môže čítať Bibliu a verne sa zúčastňovať náboženských obradov, môže sa i modliť, ba i kázať iným a to v pote svojej tváre, no napriek tomu všetkému ho čaká za jeho hriechy Boží súd a večné zahynutie. Pretože svoje hriechy ani tým všetkým pred Bohom neočistí. Ony podliehajú Božiemu hnevu a Božiemu spravodlivému výroku: **Odplatou za hriech je smrť!**

A toto je pravda, ktorá vedie dušu hriešnika ku krížu Pána Ježiša Krista.

Smrť Pána Ježiša

V smrti Pána Ježiša za hriešnikov môže hriešnik poznať Božie spasenie. Lebo Pán Ježiš zomrel za naše hriechy, okúsil Bohom určenú smrť za hriechy. Tak Boh miluje duše hriešnych ľudí, že sám sa postaral o to, čo oni nemohli: **„My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a Hospodín uvalil ne neho nepravosť všetkých nás.“** (Iz 53,6), **„...aby milosťou Božou za každého okúsil smrť...“** (Žd 2,10), **„...tak Boh dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“** (R 5,8).

Boh odstránil hriech a smrť na kríži v smrti svojho Syna, nášho Spasiteľa, Pána Ježiša.

A sľubuje, že každému, kto tomu uverí, krv Pána Ježiša očisťuje raz a navždy jeho hriechy pred Bohom: **„Ktorý neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám potom s ním i všetkého nedaroval? Nech vám je tedy známe, ... že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov...“** (Sk 13,38). **„...v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti...“** (Ef 1,9).

Vzkriesenie Pána Ježiša

Boh vzkriesil svojho Syna pre naše ospravedlnenie: **„...ktorý bol vydaný pre naše hriechy, a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Ospravedlnení súc tedy z viery, máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého sme dostali aj prístup do tejto milosti, v ktorej stojíme a chválime sa nádejou slávy Bože.“** (R 4,25; R 5,1-2). **„Kde, kto odsúdi? Kristus Ježiš je, ktorý zomrel, a viacej, ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý aj je po pravici Božej, ktorý sa aj pripravára za nás.“** (R 8,32.34).

Boh na kríži odstránil hriech a smrť a vo vzkriesení vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť: **„...ktorý nás spasil a povolal svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa vlastnej milosti, ktorá nám je daná v Kristu Ježišovi pred večnými časmi, ale zjavená teraz zjavením sa nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ktorý zahladil smrť a vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť.“** (2Tm 1,9-10).

Každého, kto uverí Bohu, nečaká spravodlivá odplata ale večný život, spravodlivosť a sláva.

Ábelova lepšia obeť

A toto všetko je zobrazené už v Ábelovej lepšej obeti. Ábel v nej vyznával pravdu o sebe ako hriešnikovi, ktorému patrí spravodlivá Božia odplata – smrť. Obetoval obeť Bohu príjemnú, pre ktorú mu Boh udelil milosť. Ábel zaujal vierou v srdci pred Bohom svoje miesto hriešnika a postavil medzi seba a Svätého Boha, ktorý hriechy nenávidí, smrť svojej obete, ako svojho zástupcu.

Boh Spasiteľ všetkých hriešnikov

Boh jedná s každým človekom podľa jeho viery alebo nevery tak, ako jednal na počiatku ľudstva s Kainom a Ábelom.

Spasiteľnú vieru pôsobí Svätý Duch Božím slovom. Nie je to vec ľudského citu, ani súhlas rozumu. Viera plynie z poznania pravdivého Boha v Božom evanjeliu v Biblii. Berie Boha za slovo a bezhranične Bohu verí. Už ste uverili?

Krešťan, ročník I., marec 1948, číslo 3

ŽENEVSKÝ VÄZEŇ

(upravené)

„Ale ako budú vzývať toho, v ktorého neuverili? A ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa? A zase ako budú kázať, keď nebudú poslaní? Ako je napísané: Aké krásne sú nohy tých, ktorí zvestujú pokoj, tých, ktorí zvestujú dobré veci!... Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie.“ (R 10,14-17).

Nižšie opísaný príbeh z minulosti potvrdzuje, že:

- každý hriešnik môže uveriť, keď počuje a prijíma Božie slovo,
- Božie slovo samo o sebe zachraňuje,

- **Pán má svojich poslov k tým, ktorí Ho potrebujú v každej dobe.**

Pred asi 190 rokmi sa odohral v Ženeve nasledujúci príbeh. Súd vyniesol trest smrti nad mužom za vraždu, ktorý ho zlomil. Kajaľ sa, prosil o milosť, ale neskoro. Podľa zákona bol zavretý v suteréne väzenskej budovy a čakal na výkon súdneho rozhodnutia.

Dopočul sa o ňom kresťan a požiadal o povolenie k návšteve. Nebolo mu to dovolené. Keď získal informáciu, kde je odsúdený, pristúpil k zamrežovanému oknu a čítal tretiu a štvrtú kapitolu listu Rimanom. Prišiel až po slovo: „**Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť.**“, zaznel hlas z cely: „*Čítajte mi to ešte raz.*“ Kresťan vyhovel a odišiel.

Potom to zopakoval niekoľko krát. Všimla si ho stráž a predviedla k riaditeľovi väznice. Na otázku čo tam robil, odpovedal: „*Chcel som upozorniť odsúdeného, kde a ako ešte môže dostať milosť. Čítal som mu z Biblie.*“ „*Keď len to, s tým môžete ísť aj k nemu do cely,*“, odpovedal riaditeľ.

Nasledujúci deň bol skutočne zavedený k odsúdenému. Ten mu povedal: „*Môžete mi vysvetliť, čo ste čítal?*“ Keď kresťan skončil, opýtal sa ho: „*Myslíte, že to platí aj pre vraha?*“ Kresťan odpovedal: „*Kristus zomrel nie za spravodlivých ale bezbožných. Spravodlivý za nespravodlivých. On bol vašim zástupcom na kríži pred Bohom, vašim Sudcom.*“ A tento muž uveril.

Čo myslíte vy, milí čitatelia, i keď ste nikoho nezabili, obstoíte pred Svätým Bohom so svojimi hriechmi? Aj za vás a vaše hriechy zomrel Pán Ježiš. To slovo o spasení bez skutkov vierou na Boha, ktorý ospravedľňuje bezbožných kvôli smrti Pána Ježiša, platí pre všetkých. Boh čaká len jeden skutok od hriešnika, aby Mu verili a verili v Pána Ježiša, ktorého poslal za Spasiteľa hriešnikov.

Súčasníci Pána Ježiša, sa ho pýtali, aký Bohu ľúby skutok by ich zachránil. A v Božom slove je o tomto napísané toto: „**Vtedy mu povedali: Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie? Ježiš im odpovedal a riekol: To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal.**“ (J 6,28-29).

Na inom mieste Písma je prehlásené: „**A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu...**“ (Žd 11,6). A v tom texte, ktorý počul odsúdený je varovanie pustiť sa k Bohu bez viery cestou dobrých skutkov: „**Lebo ak bol Abrahám ospravedľnený zo skutkov, má sa čím chváliť, ale nie u Boha. Lebo veď čo hovorí Písmo? A Abrahám uveril, a bolo mu to počítané za spravodlivosť. Tomu však, kto robí skutky, nepočíta sa mzda podľa milosti, ale podľa podlžnosti. Ale tomu, kto nerobí skutky, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť... Blahoslavený človek, ktorému Pán nepočíta hriechu.**“ (R 4,3-8).

Milí čitatelia, prijmite ako hriešnici Pána Ježiša, za svojho Spasiteľa a budete zachránení.

Miroslav Vyhnánek

CESTA DO NEBA

Zodpovedný človek sa pýta: Čo mám urobiť, aby som prišiel do neba? Tí úprimní nezostanú len pri tom. Snažia sa byť viac dobrí ako zlí v nádeji, že Boh im otvorí dvere neba, keď konečná suma dobrých skutkov prevýši tie zlé.

Na otázku, čo mám robiť, aby som sa dostal do neba musíme hľadať odpoveď u Boha. On určuje pravidlá vstupu do neba. A iné kritériá pre vstup do neba ako Božie v nebi neplatia. Kde sa dozvieme Božie kritérium pre vstup do neba? Odpoveď znie: V Biblii. Ona je Božím slovom.

V Biblii Boh hovorí prekvapujúce veci o ceste do neba:

- Boh ju už vytvoril – netreba ju budovať.
- Za vstup na cestu netreba nič platiť – cesta do neba je úplne zadarmo.

Boh hovorí zvláštnym jazykom o ceste do neba:

- Jedinou cestou do neba je Pán Ježiš, Boží syn. A od ľudí Boh žiada iba jedno – pretože Božia cesta je svätá, a vedie k Svätému Bohu, musia sa nechať Bohu očistiť.

Ako očisťuje Boh

Voda, ktorou Boh očisťuje svedomie je Božie slovo, pravda. A prostriedok očistenia svedomia od hriechov je krv Pána Ježiša Krista.

Boh očisťuje svedomie pravdami evanjelia:

1. Boh, Slovo stal sa telom, človekom, zostúpil z neba na svet,
2. Kristus zomrel za naše hriechy,
3. bol pochovaný,
4. vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie,
5. posadil sa po Božej pravici v nebi.

Tie pravdy tvoria rebrík do neba.

1. **priečka (horná):** Začiatok cesty do neba. Božia cesta do neba sa začína v nebi u Boha. Zhora nadol. Z neba zostúpil Pán Ježiš. On je Boh, to Slovo, ktorým povstalo všetko. Svätý a Spravodlivý Boží Syn. Ak by Pán Ježiš nezostúpil z neba na Zem, zo Zeme by do neba nikto nevystúpil, lebo my všetci sme nesvätí.
2. **priečka:** Kristus zomrel za naše hriechy. Prelial krv na očistenie nás od našich hriechov.
3. **priečka (dolná):** Bol pochovaný. Skutočná, nie zdanlivá smrť na odstránenie hriechu.

4. **priečka:** Cesta zo smrti do života: Vstal z mŕtvych. Smrť je odzbrojená. On je Spravodlivý. Preto Ho smrť nemôže zadržať v ríši mŕtvych. A On je nádej spravodlivosti a večného života pre veriacich.

5. **priečka:** Priama cesta hore do neba. Vošiel do neba a posadil sa po pravici Božej na výsostiach, odkiaľ zostúpil. Koniec cesty do neba k Otcovi. On je tá cesta do neba pre každého hriešnika.

Preto povedal: „**Ja som cesta, pravda i život. Nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.**“ (J 14,6).

Každý, kto odmietne Pána Ježiša, odmietne Božiu cestu. Bez Pána Ježiša hriešnik zostane nesvätým, neočisteným od svojich hriechov. Pre neočistených hriešnikov nie je miesto v nebi, ale mimo neba. Nech je to lokálne kdekoľvek, je to peklo.

Ako sa mám očistiť?

Boh čaká iba na jedno, na vieru v Toho, ktorého poslal: „**To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal.**“ (J 5,29)

Pán Ježiš vyzýva hriešnikov ku pokániu a viere: „**Čiňte pokánie a verte v evanjelium.**“ (Mk 1,15).

- **Čiňte pokánie** – ponížte sa pred Bohom ako odsúdeniahodní hriešnici, ktorým patrí podľa Božieho práva smrť.
- **Verte v evanjelium** – uverte Bohu, že sú vám z milosti Božej odpustené hriechy pre Pána Ježiša Krista, ktorý zomrel za ne. Obráťte svoje srdce k Pánovi Ježišovi, svojmu Spasiteľovi a Pánovi.

Boh udeľuje pokorným milosť a v nej odpustenie hriechov a Božiu spravodlivosť. Oboje podľa pravdy evanjelia – na základe smrti Spravodlivého za nespravodlivých, Svätého za hriešnych.

A čo potom?

- Po pokorení sa a prijatí Pána Ježiša, Boh posielal Svätého Ducha do očisteného srdca. On zostáva v srdci navždy ako Tešiteľ a Učiteľ. Usvedčuje veriaceho Božím slovom, že je milovaným dieťaťom.
- A v pravde o vzkriesení Syna Božieho z mŕtvych im Svätý Duch zjavuje dar Božej spravodlivosti, ktorá im je v Ňom daná od Boha. Kristus je ich večnou spravodlivosťou pred Bohom.
- V pravde Jeho posadenia sa na Boží trón stáva sa Pán Ježiš veriacim Pánom. Veriaci vzývajú vo Svätom Duchu meno Pánovo tak, že hovoria: Pán Ježiš. Toto je pravé poznanie Ježiša ako Božieho Syna a Pána, pre ktoré Ho vo viere poslúchajú a tak ctia ako svojho Pána a svojho Boha. Tam hore, v nebi, kde je ich Pán, je koniec a cieľ ich viery.

Milí čitatelia, toto pôsobí Boh v srdciach svojím slovom o ukrižovaní, pochovaní, vzkriesení, vyvýšení a oslávení Pána Ježiša Krista. Boh zachraňuje hriešnikov pokáním a vierou, ktorú pôsobí vo všetkých, ktorí sa nepodvšujú a v srdci Bohu neoponujú.

Milý čitateľ, poníž sa pred tvárou Božou a ver v Pána Ježiša, a budeš spasený.

Pierson Arthur Tappan

Krešťan, ročník I., február 1948, číslo 2

BOŽIE SLOVO

(upravené)

„Kľaňať sa budem obrátený k chrámu tvojej svätosti a budem oslavovať tvoje meno pre tvoju milosť a pre tvoju

pravdu, lebo si zvelebil nad všetko svoje meno a svoje slovo.“ (Ž 138,2)

Moc Božieho slova

V Božom slove je moc k obvineniu, obráteniu, posväteniu a vybudovaniu každého, kto ho prijme.

Účel Božieho slova

Poslaním napísaného Božieho slova je zjaviť, vyvýšiť a osláviť svojho Autora, z ktorého pochádza.

Pán Ježiš – Božie živé Slovo – priniesol úplné poznanie Boha: „**Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh... A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami...**“ (J 1,1.14).

Pán Ježiš je živá prítomnosť Božia. V Ňom sa zjavil Boh Otec tak, ako nikdy predtým.

V Kristovi, vtelenom Slove, Boh oslávil svoje meno a svoju osobu. Zjavil svoje srdce, svoju myseľ, vôľu a Božskú prirodzenosť, svoju lásku k hriešnikovi. A to v takej miere, že to zatienilo všetky predošlé zjavenia v celom stvorení. Toto bolo ako denné svetlo v porovnaní so svitaním.

Jedinečnosť Božieho slova

Len Písmo zverené Izraelu je Božou náukou, ktorou Boh vedie národy k sebe. Doktor Livingstone zistil na svojich cestách po Afrike, že všetci jeho sprievodcovia boli alebo nespoľahliví, alebo neschopní nájsť správny smer. Preto ich všetkých poslal preč a riadil sa len podľa svojho kompasu. Čo by ale robil, keby stratil tohto spoľahlivého sprievodcu? Podobne je to s ľudskými sprievodcami bez Božieho slova. Za Božie slovo niet náhrady.

Staré národy, Egypt, Asýria, Perzia, Rím, Grécko, zanechali po sebe pomníky, písmo, techniku a umenie. Jedine Judsko zanechalo budúcim pokoleniam o mnoho

cennejšie dedičstvo – Božie slovo. Umenie sa stalo horeuvedeným národom osídlo. Viedlo ich k pohanstvu, zbožňovaniu pomníkov a obrazov. Izraela od toho zachovalo Božie slovo, lebo v ňom ho Hospodin žiadal, aby boli oddelení od národov: „**A keď mi spraviš oltár z kameňov, nepostaviš ho z tesaných kameňov; lebo keď pozdvihneš svoj železný nástroj a zaženieš sa nad niektorým z nich, poškvriš ho.**“ (2M 20,25). „**Lebo deň Hospodina Zástupov sa blíži na každého pyšného... na všetky lode Taršíša a na všetky vzácne maľby.**“ (Iz 2,12-16).

Stálosť Božieho slova

Ľudia potrebujú ku svojmu životu váhy, hodiny a iné miery, ktoré čerpali z Božích stálych diel. I najlepšie hodinky a chronometre sa musia upravovať podľa planétarneho systému – Božích hodín. Len tie sa neuchýlili ani o tisícinu sekundy odkedy ich Boh uviedol do chodu.

Ľudské výpovede, hocako sebavedomé, musia byť časom upravované. Len v Božom inšpirovanom slove je presné, neomylné, stále, Božie učenie.

Písmo vykladá samo seba

K poznaniu zmyslu ľudskej literatúry potrebujeme slovníky, komentáre, poznanie histórie a biografie. Pri študovaní Božej knihy, koruny literatúry, to nie je nutné. Ono je vlastnou gramatikou, slovníkom, knihovňou a encyklopédiou. V ňom je múdrosť, ktorá vysvetľuje históriu a históriu, ktorá objasňuje Božiu múdrosť. Ani záhadné a tajomné veci Písma nepotrebujú vonkajšiu pomoc, aby boli objasnené a zjavené. I najskromnejší čitateľ Biblie môže sa púhym čítaním Biblie stať znalcom Písma a silný v Písmach, ako bol Apollo a Štefan v dobe apoštolov, alebo ako sa to ukázalo na tých, ktorí vyšli z väzenia s bohatou znalosťou Písma a Boha.

Tajomstvo poznania Písma

Tajomstvo poznania Písma spočíva v pokornej a poslušnej mysli. Duchovné poznanie je závislé na svedomí a rozume. Rozum zatemnený neverou a nepoddajnosťou nemôže spoznať Boha a Božiu vôľu. Pán Ježiš povedal: „**...Moje učenie nie je moje ale toho, ktorý ma poslal. Ak niekto chce činiť jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení, či je z Boha, a či ja hovorím sám od seba.**“ (J 7,16-17).

Poslušnosť je prijímací orgán duchovného poznania. Kde nie je, tam Biblia zostáva zapečatenou knihou. Mnohí kazatelia a učitelia nerozumejú Božiemu slovu, ako ani vrabec telegramu, ktorý prebieha drôtom, na ktorom sedí.

Rozum bez osvietenia mysle nestačí

Skúmať Písmo len ľudským rozumom je úplne zbytočná práca. Kolkí sa pustia do čítania Písma bez pokornej prosby k Bohu o otvorenie Písma a uvedenie do pravdy Písom. Preto, i keď si naplnia pamäť citáťmi, zostávajú v duchovnej temnote. Naproti tomu teologicky neštudovaný, ale pokorný veriaci človek, pretože má osvietené oči, vidí veľké veci Božieho zákona: „**Odkry moje oči, aby som videl divy tvojho zákona.**“ (Ž 119,18). Títo sú priamo odborníkmi v poznávaní tajomstiev Božích.

Varovanie pred kritickým skúmaním Písma v nevere

Varujeme pred skúmaním Písma, ktoré narába s Božím slovom ako bezduchou literou a nie ako so živým organizmom. Rôzne časti Písma sú ako údy spoločného tela. Preto musí byť videné ako celok a nie bez kontextu. O istom kritikovi bolo povedané: „**On je majster v rozoberaní, ale nešikovným učňom v skladaní Biblie.**“ Žiaľ, takých majstrov máme mnoho aj dnes.

Čítanie bez prijímania

Hlboké pravdy Písma môže poznať len človek, ktorý ich prijíma pre seba. Orgán schopný prijímať svetlo je zdravé oko: „**Sviecou tela je oko...**“ (Mt 6,22). Ak nie je ľudské oko zdravé, svetlo ktoré naňho dopadá, je neúčinné.

Ak sa v Písme hľadajú iba dôkazy pravdy a nepripojí sa k nim vnútorná schopnosť prijímať ich, taký človek zostane bez vnútorného svetla. Preto sa nezaoberajme len dôkazmi kresťanstva, ale aj vnútornou ochotou a schopnosťou prijímania týchto dôkazov.

K otvorenému oku patrí aj bystrá myseľ, čisté svedomie a poslušná vôľa. Opak týchto sú nemúdra myseľ, poškvrené svedomie a prevrátená vôľa, ktoré Písmo prirovnáva k zaslepenému oku: „**Ak niekto myslí o sebe, že je prorok alebo duchovný, nech pozná dobre, čo vám píšem, že sú to prikázania Pánove.**“ (1K 14,37). „**Ale ich mysle sa zatvrdili, lebo až do dnešného dňa zostáva tá istá zástera pri čítaní starej zmluvy neodostretá, lebo sa Kristom odstraňuje.**“ (2K 3,14).

„**A to je ten súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Lebo každý, kto robí zlé, nenávidí svetlo, a nejde k svetlu, aby neboli trestané jeho skutky. Ale ten, kto činí pravdu, ide k svetlu, aby boli zjavené jeho skutky, že sú vykonané v Bohu.**“ (J 3,19-21).

„**A v tom sa i sám snažím, aby som mal vždycky svedomie prosté úrazu pred Bohom i pred ľuďmi.**“ (Sk 14,16). „**...Idi k tomuto ľudu a povedz: Počúť, áno počujete, ale neporozumejte a hľadieť, i hľadieť budete, ale nevidzte! Lebo stučnelo srdce tohto ľudu, a ušami ťažko počuli a svoje oči zažmúrili, aby snád' nejakými očami nevideli, ušami nepočuli, srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a uzdravil by som ich.**“ (Sk 28,26-27).

Bez Božej pomoci nemožno poznať ani to, aká dôležitá pre poznanie Písma je schopnosť prijímať ho. Nevera znemožňuje človeku poznať pravdu a obrátiť srdce k nej tak, ako ihla kompasu k magnetickému pólu.

Čítanie s predpojatosťou

Predpojatosť a sebecťvo pôsobí dnes tak, ako za dní Pána Ježiša. Farizeji a zákonníci boli natoľko naplnení bludom svojich čias, že sa báli prijať Pánove učenie, ktoré by ich osobný, spoločenský a náboženský život vyvrátilo i s koreňom. Preto vymýšľali, ako sa Pána zbaviť:

„**Vtedy zvolali najvyšší kňazi a farizeovia vysokú radu a hovorili: Čo to robíme, že ten človek robí tak mnohé divy? Ak ho necháme takto, všetci uveria v neho, a prídu Rimania a vezmú i naše miesto i náš národ.**“ (J 11,47-48).

Predpojatosť je tým nejasným okom, ktoré nemôže vidieť pravdu. Sebecťvo tiež oslepuje myseľ, preto nemôže ani poznať, ani prijať pravdu.

Ľudia často hovoria o ťažkostiach, ktoré by zmizli, keby zmýšľali úprimne a nezaujato.

Ochota prijať a poslúchať

Latinské: Discere cor Dei in verbis dei znamená – Božie srdce poznávame z Božieho slova. To sa plní len vtedy, keď sme ochotní prijať a poslúchať Božie slovo.

Dôkaz inšpirácie Písma – Boh zjavuje Písmo pokorným

Pán Ježiš káral vodcov Izraelského ľudu, ktorí sa vydávali za učiteľov Zákona, že nepoznali Písmo ani moc Božiu, pre nepoddajnosť a neveru.

Napomína nás to, že ak máme poznať učenie Písma, musíme mu byť vo viere poddaní. Túto pravdu zvlášť zdôrazňujeme. Toto je neklamný dôkaz, že Písmo

je Božím slovom, v ktorom Boh odkrýva svoju tvár Jemu poddaným srdciam.

Písmo ako nedobytná pevnosť pred neverou

Úprimnému čitateľovi prináša skúmanie Písma bohatý úžitok. V sústave a obsahu Biblie je triumfálna odpoveď na každý útok proti jej Božskému pôvodu a učeniu. Biblia je svojím vlastným svedkom. Kto sa do nej utiahne a osvojí si jej obsah, ten sa nachádza v nedobytnej pevnosti, a smie sa smiať všetkým útokom nevery. Truhla zmluvy je ľudskej ruke nedotknuteľná. Ani svetlo svätyně nezhasne, keď naň budú fúkať ľudia. Toto svetlo treba len uvoľniť, aby svietilo a bude svojím vlastným svedkom. Leva stačí len pustiť a on sa i sám obráni.

Dajme Božiemu slovu voľný priechod v srdciach a ono zvíťazí nad všetkými útokmi.

Zostávanie v Božích slovách

Buďme všetci ako Berejci, ktorí skúmali Písma na každý deň. Skúmať, to znamená dôsledne hľadať v Písmach jeho Autora a upraviť svoje zmyšľanie podľa Písma. Je to ako práca objaviteľa, ktorý zaznamenáva na mapu novoobjavené pobrežie. Jeho skúmanie musí byť dôkladné, systematické a opakované.

Snažme sa poznať význam každého slova a výrazu, ktoré použil Svätý Duch. Všetko má svoj význam a poslanie. Nič v Písme nie je spomenuté zbytočne, na darmo.

Povzbudenie

Nech nás povzbudí Pán kopať hlboko v Písmach, v bani bohatstva Jeho múdrosti a známosti Božej.

Začínajme čítanie Písma s modlitbou a očakávaním viery na otvorenie umu k porozumeniu Písma a uvedenie Svätým Duchom do pravdy.

Nech nás Pán utvrdí v presvedčení viery a skryje v istote viery o Božskom pôvode Písma pred každým útokom nevery. Nech by si Pán tak ako z Mojžiša vychoval pokorných vodcov ľudu, ktorí zostávajú v Jeho prítomnosti a budú verní Pánovi až do smrti.

Všetci, ktorí zostávajú v Božích slovách, sú ako baníci, ktorí vykopali nové zlato a drahokamy. V Biblii sú skryté ešte mnohé poklady. Hľadajme ich.

Daniel Mojžiš

V AKOM STAVE JE MOJE SRDCE?

Srdce veriaceho človeka je voči Tomu, ktorý si ho zamiloval, niekedy studené. Prečo to tak je? Prečo sme niekedy ako učenici na ceste do Emaus, ktorých musel Pán Ježiš pokarhať, že boli nezmyselní a spozdili srdcom?

Veriaci človek sa neraz podobá Petrovi, ktorý hľadel na silný vietor a začal sa báť a noriť. Hľadá na svet, na problémy a ťažkosti, ktorých je tak veľa okolo nás! Menej hľadá na Pána Ježiša ako na svet a jeho žiadosti či starosti.

Petrovo zavolanie: „**Pane, zachráň ma!**“ (Mt 14,30) je kľúčom k záchrane. Pán Ježiš je Spasiteľ aj od hriechu nevery, chladu či nelásky. Srdcia učeníkov na ceste do Emaus boli zmenené vtedy, keď im Pán Ježiš otváral Písma. Tie hovorili o Ňom. Nielen o Jeho smrti, ale i vojdení do slávy.

Ak je naše srdce studené, môže to byť znakom toho, že si málo otvárame Písma a málo hľadáme na Pána Ježiša. Apoštol Pavol sa preto modlil za veriacich, aby Kristus skrze vieru prebýval v ich srdciach. Nielen, aby to bolo súčasťou ich postavenia v Kristovi, ale aj aktuálnym stavom, ktorý by mohli ich srdcia prežívať. Aby mohli stále viacej poznávať a pripomínať si Kristovu lásku, ktorá pre-

vyšuje každý ľudský rozum. Aby pôsobila na ich srdcia a premieňala ich.

Ak naše srdcia chladnú voči ľuďom, ktorých nám Pán Boh dal, sčasti dôvodom môže byť aj náš manžel, manželka, jednoducho tí druhí... V prvom rade ale nehľadme na druhých, ale na seba. Neprestalo byť naše srdce upevňované Božou milosťou?

Ak ale naše srdcia chladnú voči Bohu, On na vine nie je nikdy! Môžeme si za to sami, keď tak málo nechávame pôsobiť Jeho lásku na naše srdcia! Kiežby naša láska voči Pánovi Ježišovi a voči blíznym nechladla, ale množila sa a s radosťou sme mohli aj po rokoch života vyznávať voči Bohu: „**My milujeme jeho, pretože on prvý miloval nás**“ (1J 4,19). A kiežby táto láska cez nás pretekala a smerovala vždy znovu a znovu aj k našim blíznym.

Ján Siracký

Krešťan, ročník I., november 1948, číslo 11

BDEJTE, STOJTE VO VIERE

„**Bdejte, stojte vo viere, buďte zmužilí, buďte silní.**“ (1K 16,13)

Veriaci ľudia sú často vyzývaní k bdeniu. Aby to dokázali, musia byť trpezliví a nedriemať. Prečo vlastne potrebujú bdieť? O tom jasne hovorí Peter: „**Buďte triezvi a bdejte, lebo váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.**“ (1P 5,8).

Z tohto slova vidíme, že majú veľmi vážnu príčinu k bdeniu – ide im o život. Ich protivník, diabol, urobil všetko, čo mohol, aby im znemožnil uveriť v Krista. Keď sa mu to nepodarilo, tak teraz koná všetko, čo môže, aby ich zahubil. Toto nie je strašidlo pre malé deti, ale vážna skutočnosť. Kto si ju zľahčí, ten pozná k svojmu žiaľu jej pravdivosť. Len keď takto poznáme satanove úmysly, nebudeme

mu nikdy dôverovať. Veď on zaútočil ešte aj na Božieho Syna, Pána Ježiša, ktorý ale odrazil jeho útoky.

Prvou a prepotrebnou vecou v tomto našom boji je triezvosť. Len keď sme triezvi, môžeme bdieť, stáť, byť silní a odporovať satanovi. Tu nie je reč len o telesnej triezvosti. Sú aj iné veci, ktoré majú opojný účinok na našu dušu. Preto Pán Ježiš varoval svojich učeníkov: „**A vystríhajte sa, aby snád' vaše srdcia neboli obťažené obžerstvom a opilstvom a starosťami o tento život.**“ (L 21,34). Prílišné kŕmenie tela alebo starostlivosť o život, majú opojný účinok na našu dušu. Kto je týmito vecami ovládaný, nemôže bdieť. S tým si satan ľahko poradí. Premôže ho a vyženie z postavenia, do ktorého bol uvedený Kristom. Okradne ho o dary a požehnania, ktorými bol obohatený v tom Milovanom. Preto prvou snahou satanovou je opojiť kresťanov nejakým prostriedkom. Poukážeme na niektoré z nich.

OPOJNÉ PROSTRIEDKY

Žiadosť byť bohatý

Jednou takou omamnou vecou je lakomstvo, ktoré sa už mnohým stalo kliatbou a príčinou ich duchovnej záhuby. Hnali sa za bohatstvom a naplnili sa mnohým trápením. Preto je lakomstvo prirovnané k modlárstvu. Boli však ľudia, ktorí ne dbali na Božie výstrahy, takým bol Achan (Jz 7). Oblúbil si zakázané, zlorečené poklady. Či nevedel, že to Boh zakázal? Vedel. Prečo potom neodolal pokušeniu? Preto, že sa dal opojiť žiadosťou, ktorá potom v ňom porodila hriech.

Opitý človek nemôže bdieť, stáť alebo bojovať. Aký bol výsledok jeho činu? Zahynul on a tiež mnohí Izraeliti. Podobne pochodili aj Ananiáš so Zafírou (Sk 5). Dali sa opojiť túžbou po zlate a dopustili sa klamu proti Svätému Duchu a zahynuli.

Žiadosť tela

I žiadosť tela je taký omamný prostriedok. Smutný príklad o tom máme v Samsonovi. Tento Bohom vyznamenaný muž bol vybraný a poslaný ničiteľ nepriateľov Božieho ľudu, Filištínov. K tejto službe ho Boh vystrojil nesmiernou silou, ktorá spočívala v jeho nazarejstve. Satan o tom vedel, preto ho opojil túžbou po filištínskych ženách. Keď sa mu to podarilo, nadarmo Samsona prehovárali jeho rodičia, jeho odpoveďou bolo: „**Tú mi vezmi, lebo tá sa mi ľúbi.**“ (Sd 14,3). Takto opojený nemohol stáť a satan dosiahol svoj cieľ – zahubil ho.

Koľkí mladí ľudia už takto pochodili. Zamilovali si niekoho alebo niečo a už sa od toho neodpútali.

Pýcha

Pýcha je tiež opojná. Z kníh kráľov vieme napríklad toto: „...**satan naviedol Dávida... spočítaj Izraela i Júdu.**“ (2S 24,1). Dávid sa dal opojiť týmto návrhom a vykonal ho. Keby si bol zachoval triezvosť, bol by nahliadol do satanovho skrytého plánu a vyhol sa tak chystanej záhube mnoho ľudí. Dávidovi to lichotilo, preto bolo márne Joábove odhovranie ho od takej veci. Ako opitého nemožno prehovoríť, tak ani toho, koho satan opojí nejakým vnuknutím.

Aj Pánovi učenici sa raz hádali medzi sebou, kto z nich je väčší. Len čo je niekto opojený myšlienkou svojej veľkosti, hneď pohŕda každým vôkol seba.

Závisť

Ďalšia opojná vec je závisť. Smutný príklad o tom máme v Márii, Mojžišovej sestre (4M 12). Možno to trvalo dlhší čas, čo Mária s Áronom závideli Mojžišovi jeho vysoké postavenie v Izraelovi. Jedného dňa to však prepuklo vo verejnú nespokojnosť a kritiku. To sa Bohu veľmi neľúbilo,

preto Máriu potrestal malomocenstvom. V dôsledku toho celý Boží ľud musel zostať sedem dní na jednom mieste. Závisť ešte nikdy nič dobré nepriniesla, preto sa jej chráňme ako opojného nápoja. Nepripusťme ju do cirkvi.

Netrzeplivosť

I netrzeplivosť sa môže stať opojnou. Beda tomu, kto je ňou opojený. „**O trpezlivosti Jobovej ste počuli a koniec Pánov ste videli.**“ (Jk 5,11). Vieme ako radila Jobovi jeho žena opanovaná netrzeplivosťou, aby zllorečil Bohu a zomrel. No Job trpezlivo čakal na Hospodina, ktorý pri ňom vykonal svoj dobrý úmysel a bohato mu požehnal.

Koľko zla sa napáchalo netrzeplivosťou. Keď sme v nejakej skúške, čakajme trpezlivo, kým nás Pán z nej nevyvedie v Jeho čas. Alebo keď nám niekto ublíži, nedajme sa opojiť netrzeplivosťou, aby sme hneď odplácali zlým za zlé. Mnohí pacienti si ublížili, niektorí smrteľne – keď sa dali opanovať netrzeplivosťou a jedli v ich chorobe zakázaný pokrm alebo vstali prv ako mali.

VECI, V KTORÝCH MÁME STÁŤ

(Teraz pozrime veci, v ktorých máme stáť)

Viera

Prvou vecou je viera, bez ktorej nie je možné ľúbiť sa Bohu. Preto sa satan všemožne usiluje pripraviť kresťana o vieru. Vidíme to jasne z Pavlových listov Timoteovi, kde čítame, že niektorí poblúdili od viery, iní zahynuli vo viere a Pavol si zachoval vieru.

Táto viera nám je daná na víťazstvo: „**A to je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera.**“ (1J 5,4). Kde jej niet, tam niet ani víťazstvo. Preto bdejme a stojme vo viere.

Milosť a sloboda

Máme stáť v milosti, ku ktorej sme mali prístup skrze Pána Ježiša (R 5,2). Nie len pri obrátení, ale cez celý život sme odkázaní na Božiu milosť. Nikdy ju nemáme brať nadarmo (2K 6,1). Pavol nám dáva v tomto seba za príklad: „**Ale milosťou Božou som, čo som, a jeho milosť mne preukázaná nebola nadarmo, ale ja som hojnejšie pracoval než oni všetci, avšak nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou.**“ (1K15,10).

Galatánov satan dostal z tejto milosti, keď ich uviedol pod zákon: „**Vypadli ste z milosti.**“ (G 5,4). Stáť v milosti, to je „**stáť v slobode, ktorou nás oslobodil Kristus**“ (G 5,1).

Keď si budeme všímať tieto veci, tak budeme: „**Stáť v Pánovi, milovaní.**“ (F 4,1). Budeme Pánovi milí. To je to, čo nám satan nepraje. On chce, aby medzi nami a Pánom bolo nedorozumenie a nepokoj. Keď budeme ale triežvi a budeme bdiieť, tak budeme stáť vo viere, v milosti, v slobode a zmaríme plány nášho nepriateľa. Nuž tak budme zmužilí a silní.

Milan Neklapil

ZAMYSLENIE SA NAD DIELOM BOŽÍM A JEHO MILOŠŤOU V MOJOM ŽIVOTE PO DOŽITÍ 80 ROKOV

Božie dielo v rodine

Moje narodenie sa do rodiny Neklapilovej 17. 10. 1938 poznačilo celú našu štvorčlennú rodinu, ale v prvom rade moju matku. Bola horlivá katolíčka a môj otec len povrchný kresťan. Keď som mal päť mesiacov, bolo jej vydané svedectvo veriacou sestrou o spasení len z milosti, skrze drahú obeť Pána Ježiša Krista.

A v jej srdci, ktoré sa spoliehalo na dobré skutky, ktoré konala pred ľuďmi a Bohom, nastal veľký boj. Bol to nerovný boj, lebo keď dostala Bibliu a čítala „**Lebo ste milosťou spasení, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil**“ (Ef 2,8-9), toto slovo Božie ju mocne zasiahlo. Celý rok si s modlitbou ďalej čítala Božie slovo a keď ju usvedčilo, že je hriešna a potrebuje spasenie jedine skrze Pána Ježiša, uverila celým svojím srdcom Bohu a Jeho Slovu.

Duchovné nepriateľstvo

Pre vieru v Pána Ježiša nastalo mojej matke veľké súženie od manžela, matky a celej rodiny. Postavili ju pred rozhodnutie: Alebo opustí to bludné učenie, alebo bude manžel trvať na rozvoze. Bola to veľká skúška viery mojej matky, veď svoje deti, päťmesačného syna a deväťročnú dcéru, veľmi milovala.

No Pán Boh bol na strane vyznávajúcej matky a preto obstála v skúšanej viere. Svoju spásu už viac nezakladala na svojich dobrých skutkoch, ktoré i ďalej konala, ale na Božom dokonanom diele spasenia na kríži. Hovorila: „**Na kríži zaznelo: „Je dokonané!**“ a nie: „**Konaj skutky.**“

Z milosti Božej a Jeho vôle neprišlo k rozvodu, lebo Boh mal iný plán s celou našou rodinou.

Môj život

Môj neskorší život pokračoval pod otcovým vedením. Ako chlapca ma pravidelne vodil do kostola a trval už pred tým, aby som bol pokrstený a neskôr aj birmovaný a stal sa katolíkom. Moja matka však neúnavne pracovala na kolenách, podľa zaslúbenia Pána Ježiša: „**Keď budete niečo prosiť v mojom mene ja učiním.**“ (J 14,14).

Keď som bol chorý, mamička vyhládávala práve takú chvíľu k tomu, že mi vydávala svedectvo o Pánovi Ježišovi, ako ma veľmi miluje.

Po absolvovaní povinnej školskej dochádzky, vyučil som sa za lodného mechanika. V mojom živote som závodne športoval a cele ma to zaujalo. Mal som veľa priateľov a vzdaloval som sa od pôsobenia mojich rodičov a žil som život bez Boha. Môj život pokračoval – ako aj spievame: „*Bol som pútnikom, tulákom biednym, v moci hriechu som blúdil tak sám...*“ Športovanie v zime, či v lete a s tým spojené cestovanie, naplňalo môj prázdny život. Moja matka očakávala trpezlivo na zaslúbenia: „**Neboj sa len ver!**“ a „**Ti, čo očakávajú na Hospodina nebudú zahnaní.**“ Vydávala svedectvo o Pánovi Ježišovi tiež aj Márii Snidovej, matke mojej manželky. Po čase aj ona prijala Pána Ježiša ako Spasiteľa a Pána života a pravidelne sa spoločne modlievali za svoje deti (toto som sa dozvedel až po mojom obrátení). Modlitby a túžby našich matiek sa naplnili, keď sa naše životy spojili. Pre vážnu známosť som na žiadosť svojej budúcej manželky zanechal športovanie.

Po nastúpení základnej vojenskej služby sa náš vzťah upevňoval. Keď som sa vrátil z vojenčiny, po krátkom čase, sme vstúpili do stavu manželského. Náš život sa začal bez Božieho vedenia, žili sme ako ostatní ľudia. V roku 1960 sa nám narodil náš prvý syn Milan. Naša radosť bola veľká, boli sme už rodina.

V roku 1962 som nastúpil do Umelecko dekoračných dielní Slovenského národného divadla. Prácu som si veľmi obľúbil, cele ma zaujala. Po doplnení vzdelania na večernej priemyslovke a po rekvizícii, som rýchle postupoval a dosahoval úspechy v práci. Bol som poverený umeleckým vedením ako vedúci pracovník pri zložitých scénických konštrukciách. Požiadali ma, aby som vstúpil do komunistckej strany a tak sa aj stalo. Prišiel som do novej spoločnosti, nových priateľstiev a funkcií. V mojom srdci rástla pýcha a v mojom manželstve nastalo ochladenie, ale Pán Boh na mne pracoval.

Moje obrátenie

Môj otec pracoval 30 rokov vo Výskumnom ústave onkologickom ako fotolaborant a náplň práce mu dával MUDr. Ján Siracký (predivné). V roku 1975 môj otec veľmi vážne ochorel na rakovinu žalúdka a tam, kde pracoval, bol aj operovaný. V mojom živote nastal veľký zlom, keď som videl, že sa približuje koniec života najbližšieho človeka, ktorý pre mňa chcel len to najlepšie. Pohltilo ma trápenie, nespával som, musel som vyhľadať lekársku pomoc. Diagnostikovali mi srdečnú neurózu. Začali úzkosti a strach zo smrti. Moja manželka všetko pozorovala a súcítila. V tom čase sa moja matka úprimne modlila a potešovala ma Božími zaslúbeniami. Pán Boh si použil k svedectvu môjmu zomierajúcemu otcovi sestru Žarnovickú, ktorá bola tiež v tom čase pacientka na onkológii. Vydávala svedectvo môjmu otcovi a on ho prijímal, ale ústami nestačil vyznať, náhle zomrel. Keď sa matka dozvedela túto správu, hoci veľmi žiaľila za manželom, ďakovala Bohu, že otec prijímal svedectvo o záchrane v Pánovi Ježišovi.

Keď otec zomrel, moja choroba postúpila, strachy a úzkosti pokračovali, čo bude so mnou, keď ja zomriem, ako skončí môj život. Na pohreb môjho otca prišli aj veriaci, ktorí súcítili s mojou mamičkou. Po pohrebe sa prihovril ku mne brat Milan Hrdina a Ladislav Paluga a potešovali ma. V tom čase veľkom žiali som nechcel prijímať ich svedectvo. Pri odchode mi daroval brat Paluga Bibliu so slovami: „*Verte že Vás Božie Slovo bude potešovať a bude Vás aj uzdravovať*“.

Pokánie a viera

Od toho času, keď prišli na mňa ťažkosti, čítal som Božie Slovo, a tak to bolo pravidelne. Keď som čítal verš z evanjelia Jána 3,16: „**Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby**

nikto, kto verí v neho nazahynul, ale mal večný život.“, toto slovo ma usvedčovalo a volal som k Bohu: „*Zmiluj sa nadou mnou Bože, aj ja chcem byť zachránený, nechcem zahnúť*“. Duch Svätý ma predívne viedol k slovu apoštola Pavla *Rimanom* 6,23: „**Lebo odplatou za hriech je smrť...**“, čo ma privádzalo k sebapoznaniu, že som stratený hriešnik a opätovne som volal k Bohu, ktorý mi daroval slovo: „**...ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi našom Pánovi**“. Duch Svätý ma viedol k sebapoznaniu, že som hriešnik a po usvedčení, že už mi patrí z milosti večný život v Kristu Ježišovi. Začal som ďakovať Bohu, prišla radosť, ktorú len Duch Boží môže dať a v srdci dokonáť. Ešte v noci som oznámil svojej manželke, že som uveril Bohu, že už v mojom srdci nie je strach zo smrti, lebo Pán Ježiš je mojim Spasiteľom a v ňom mám večný život. Manželka si nebola istá, čo sa so mnou deje, ale všetko pozorne sledovala a ukladala to vo svojom srdci. Ešte tú noc moja cesta viedla k mojej matke. Stretnutie sa nedá opísať. Moja veriaca matka mi povedala slová: „*Teraz sa v nebi radujú anjeli nad zachráneným hriešnikom*.“ Chválila Boha a ďakovala mu, že jej modlitby, ktoré trvali 37 rokov od môjho narodenia Boh vypočul a naplnil.

Potom moja cesta vyznania pokračovala k bratovi Palugovi, ktorý ma pozorne počúval a po mojom svedectve vrúcne ďakoval Bohu, že mi mohol ponúknuť Bibliu a že vypočul aj jeho sústavné modlitby za mňa. Stali sme sa blízkymi priateľmi. Naše priateľstvo bolo vzácné, bol mojim učiteľom, hodiny sme presedeli pri Božom Slove a rozhovoroch.

Vyznanie Pána Ježiša v rodine

Po mojom obrátení a vyznaní Pána Ježiša Krista začal nový život v rodine a predovšetkým v mojom manželstve

a zamestnaní. Syn Milan mal vtedy 15 rokov, dcéra Iveta 7 a Martin 5 rokov. Rozprával som im, čo sa z milosti Božej stalo so mnou, že som uveril v Pána Ježiša a chcem ich viesť k viere. Moja manželka pozorovala ako budem odolávať tlaku minulého života, ktorý som žil bez Boha. Čítal som si stále Božie Slovo, chodil som pravidelne do zboru v Bratislave a manželka mi v tom neprekážala. O život v práci a priateľstvá, ktoré som mal, musel som bojovať na kolenách, aby som mohol obstáť. Ale Boh bol so mnou. Môj prístup k mojím podriadeným sa zmenil, veľmi to na nich pôsobilo a pozorovali ma. Pýtali sa, čo sa so mnou stalo a ja som im mohol s veľkou bázňou vydať o tom svedectvo.

Hoci som na stránicke schôdze už nechodil, stále som bol členom strany a moje svedomie tým bolo zaťažené. Chcel som zmeniť zamestnanie, ale moja manželka trvala na tom, aby som žil ten nový život medzi tými, s ktorými som žil ten starý bez Boha. Radu som hľadal u starších zboru v Bratislave, ktorý bol mojim domácim zborom. Poradili mi, aby som ešte v tomto pohnutom čase čakal na Pána.

Moje modlitby za rodinu

Veľmi som očakával odpoveď Božiu na moje modlitby a modlitby našich matiek, aby sa moja manželka obrátila k Pánovi Ježišovi a ten čas prišiel. Pozorovala môj život a chcela začať chodiť so mnou do zhromaždenia, lebo bola presvedčená, že len Boh mohol zmeniť môj život. Po roku 1976 uverila a odovzdala svoj život Pánovi Ježišovi. Chválili sme už spoločne Boha, radovali sa, lebo až teraz nastal jednomyselný život v našom manželstve a výchove našej rodiny.

Po čase naše dve deti Iveta a Martin vyznali vieru v Pána Ježiša a navštevovali zhromaždenia. Najstarší syn Milan chodil na mesačné zhromaždenia v Bratislave a veríme, že Pán Boh pracoval aj na jeho srdci v tom čase.

Život vo viere

Moja manželka ukončila pracovný pomer, zostala v domácnosti. Museli sme sa veľmi uskrmniť, ale stálo to zato. Mali sme čas na seba a na svoju rodinu. Veľmi rád som vydával svedectvo o mojom obrátení v zhromaždeniach a na konferenciách, keď som bol požiadaný. Keď ma ponúkol Duch Boží slovom, poslúžil som Božím slovom v zhromaždeniach veriacich.

Svedectvo pred stranickým výborom a spolupracovníkmi

Po 6 rokoch môjho života ako veriaceho v Pána Ježiša som bol Duchom Božím zmocnený a vystrojený, aby som písomne požiadal o uvoľnenie z členstva v strane. Tomuto predchádzali spoločné modlitby mnohých veriacich. Po roku od podania svojej žiadosti som bol predvolaný pred výbor strany, kde som vydal svedectvo o viere v Pána Ježiša a dostal som k tomu aj predivný pokoj a po skončení aj veľkú radosť nie len mne, ale aj celému zboru v Bratislave. Z práce ma nevyhodili, nechali ma pracovať v tom istom pracovnom zadelení, len som nemal rozširovať svoje presvedčenie. Toto sa ale rýchlo rozšírilo. Pretože ma mnohí poznali, prichádzali za mnou a pýtali sa a ja som odpovedal, ako som uveril. Boli to vzácne chvíle v mojom živote, lebo bolo vydané svedectvo na mojom pracovisku a nie bez výsledku.

Dôvera od spolustarších bratov

Na porade starších bratov Kresťanských zborov na Slovensku v roku 1993 ma po uvážení a modlitbách poverili bratia ako štatutárneho zástupcu Kresťanských zborov na Slovensku spolu s bratom Milanom Hrdinom. Túto prácu vykonávam doteraz aj s bratom Vladimírom Azorom. Je to z milosti Božej 25 rokov. Zastupo-

vanie pred štátnou správou je akceptované ministerstvom kultúry SR.

Spolu s manželkou sme vďační nášmu Bohu, že môže byť v našom dome od roku 1994 aj zhromaždenie kresťanského zboru Devínska Nová Ves. Aj takto môžeme slúžiť v tejto mestskej časti veriacim v Pána Ježiša Krista.

František Jan Křesina

Ze slov pravdy a lásky,
ročník XXIV., marec 1940, číslo 5-6

ČO PÁN POVIE NÁM A ČO POVIEME JEMU?

„Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé“ (2K 5,10).

Pán Ježiš je sudcom všetkých ľudí – veriacich i neveriacich. Jeho Otec Mu dal celý súd. To prehlásil náš Pán. On bude súdiť živých i mŕtvych, učených i neučených, bohatých i chudobných. Bude súdiť jednotlivcov i národy.

V deň svojho slávneho a viditeľného príchodu bude súdiť z trónu svojej velebnosti celé národy. O tomto súde čítame v *evanjeliu Matúša 25,31-46*. Keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s Ním, zhromaždené budú pred Neho všetky v tú dobu žijúce národy. To nebude súd nad celým ľudstvom od stvorenia sveta. Len nad živými. Tu nebudú mŕtvi vzkriesení.

Príchod Pána Ježiša pre Cirkev a súdna stolica Pánova je iný súd. Vykúpení ľudia, ktorí už zomreli, budú vzkriesení. A veriaci, ponechaní na svete živí do Jeho príchodu, budú premenení a spolu so vzkriesenými budú vychvátení k Pánovi do povetria. Celá cirkev bude mať podiel na tejto časti Jeho príchodu, a preto nikto z cirkvi Pána Ježiša nebude stáť pred

trónom Jeho slávy, keď bude súdiť národy (Mt 25,31).

Iná skupina zomrelých, ktorí nepatria k cirkvi, ale sú tiež Pánovým vlastníctvom, sú mučeníci z veľkého súženia v Zj 7,14. Tí budú vzkriesení na počiatku tisícročného kráľovstva, aby kraľovali spolu s Kristom (Zj 20,4).

Ostatní mŕtvi vstanú až po tisícročnom kráľovstve. Preto nik z nich nebude stáť pred trónom Jeho slávy (Mt 25,31). V tomto texte ide o žijúce národy za viditeľného príchodu Syna človeka v Jeho sláve so všetkými svätými anjeli, aby sa posadil ako Kráľ na trón svojej slávy a vykonal Jemu daný súd nad národmi.

Tieto národy budú súdené podľa toho, či prijali alebo odmietli poslov Kráľa kráľov – Jeho bratov podľa tela. Niektoré národy uveria ich posolstvu – evanjeliu kráľovstva, prijmú ich a budú im pomáhať v ich súžení a potrebách. Svoju vieru budú dokazovať skutkami – ich viera bude živá (Jk 2,26). Budú ospravednení z viery pred Bohom a skutkami pred ľuďmi a ako spravodlivé národy zostanú na zemi, vojdú do plnosti požehnania Kristovho kráľovstva na zemi. Ostatné národy pôjdu do zahynutia.

V Zjavení 20,11-15 je reč o veľkom bielom tróne. Pred ním budú súdení všetci mŕtvi neveriaci ľudia. More, smrť i peklo vydajú svojich mŕtvych a všetci budú súdení podľa svojich skutkov. Budú to všetci, ktorí nemajú podiel na prvom vzkriesení. Mŕtvi od počiatku sveta, teda aj tí, ktorí zomrú počas tisícročného kráľovstva.

Súdna stolica Kristova a my

My všetci, píše apoštol Pavol a zahrňa v tom i seba, sa musíme postaviť pred súdnu stolicu Kristovu. Nie pred trón Jeho slávy (Mt 25,31), ani pred veľký biely trón (Zj 20,11). Účelom je: aby si jeden každý odniesol to, čo vykonal a načo to vykonal skrze telo. Pred súdnou stolicou Kristovou bude zjavený nielen život, práca, slo-

vá, skutky (to čo vykonal), ale aj pohnútky srdca z akých to vykonal. Dobré či zlé.

Keď Pán odkryje skryté úmysly srdca, čo Mu povieme, bratia, sestry? A čo On povie nám? Keď sa zadíva na náš vzťah k svetu a posvätenie?

Čo povie o našej láske ku všetkým svätým: **„Preto i ja, keď som počul o viere u vás, o viere v Pánu Ježišovi, a o láske naproti všetkým svätým...“** (Ef 1,15; Ko 1,4).

Čo povie o našej domýšľavosti, pýche a sebeckve a to aj pri tých najsvätejších veciach? **„Lebo tí všetci hľadajú svoje a nie Krista Ježišovo“** (F 2,21).

Čo povieme Pánovi o pôsobení v jeho diele pre vlastnú realizáciu a chválu? Keď nám ukáže svoju lásku, poníženie pre naše blaho – čo povieme pri pohľade na svoju lásku a svoje povyšovanie sa?

Čo povie tento verný a pravdivý Svedok o tom, k čomu sme používali schopnosti, využívali čas a všetko čo nám zveril k hospodáreniu, dokiaľ nepríde?

Čo povie o našom správaní v Jeho dome, v cirkvi živého Boha?

Čo nám povie ako údom svojho tela a úsilnej práci lásky svätým?

Pán vyriekne pravdivý úsudok o nás a všetkej našej činnosti pre Neho. Čo však my k tomu povieme?

Je isté, že sa pred súdnou stolicou Kristovou nebude hovoriť o našom večnom spasení alebo zahynutí. Veď budeme v nebesiach, a pred súdnu stolicu Kristovu sa postavíme ako spasení, vykúpení a ospravednení. Pôjde však o odmenenie. Každé Božie dieťa obdrží svoju vlastnú chválu. Pán nezostane nikomu nič dlžný.

Niekoľko obdrží odmenu za horlivosť v evanjeliu a lásku k hynúcim. Utrpí však škodu pre zanedbávanie budovania Pánovej cirkvi. Ktorá naša práca bude horieť, v tej utrpíme škodu. Čo nezhorí, za to budeme odmenení.

Niekoľko z vykúpených Božích je ako putujúca pomáhajúca láska. Často podáva

smädným pohár studenej vody. Pán o takom hovorí: „**Lebo ktokoľvek by vás pohárom studenej vody napojil v mojom mene, pretože ste Kristovi, ameň vám hovorím, že nestratí svojej odmeny**“ (Mk 9,41).

Iný z rodiny Božej je modlitebník ako bol Mojžiš na vrchu Horeb a vedie víťazné boje s mocnosťami temnosti. Mnohí sa modlia v ústraní za bratov, ktorí slúžia slovom, pracujú v evanjeliu, šíria Božie slovo. Takým patria slová Pána Ježiša: „...**tvoj Otec, ktorí vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne**“ (Mt 6,6).

Niektorý brat je ako Barnabáš, muž dobrý, plný Svätého Ducha a viery. Ujíma sa slabých. Keď príde medzi mladých, neskúsených veriacich, vidí „**milosť Božiu, zaraďuje sa a napomína všetkých, aby v predsavzatí srdca zotrvali verní Pánovi**“ (Sk 11,23). Aby sa taký brat neľúbil Pánovi pred súdnou stolicou, keď sa už teraz ľúbi Svätému Duchu i nám? Iný brat nevidí milosť Božiu ale chyby a duchovné nedostatky, zaostávajúce u nedospelých. Sám však nemá dosť lásky, aby vyučoval a napomínal k vernosti, ale vo svojej telesnej horlivosti prejavuje netrpezlivosť, prchkosť a slovom len trestá. Telesná horlivosť nebude odmenená pred súdnou stolicou Kristovou, ale uvedená do pravého svetla.

Pán nepochváli ani Petrov, ktorí nielen zamlčujú pravdu pred vplyvnými osobami, ale sa im prispôsobujú v nesprávnom jednaní bez ohľadu na to, že tým poškodia vieru mladých veriacich. Pán pochváli Pavlov, ktorí sa dokázali ozvať na pravom mieste, aby nebola zatemnená pravda Božieho slova (G 2,11-16).

Obrazná reč Písma o odmenách

Rôzne odmeny a koruny budú Pánom udelené pred Jeho súdnou stolicou. A aj rôzna pochvala.

- Niektorí budú sedieť po Pánovej pravicí a ľavicí (Mt 20,23).

- Iní sa budú skvieť ako hviezdy a ako blesk oblohy (Da 12,3).
- Niektorých Pán vyznamená osobitne, keď ich posadí za stôl a bude ich obsluhovať. Ktorí služobníci to budú? Tí čo bdeli a čakali Ho (L 12,36.57).
- Korunu spravodlivosti dá Pán tým, ktorí milovali Jeho príchod v sláve (2Tm 4,8).

Pán sľubuje v Zjavení skrytú mannu, biely kamienok, nové meno. Písmo hovorí obrazne o mnohých iných veciach ako o odmenách (Zj 3.-4.kapitola).

Pohľad viery

Bratia, sestry, uvažujme o tom, čo Pán pochváli a odmení a čo pokára a odsúdi. Čo povie nám a čo my Jeho posudku o nás?

V pohľade na súdnu stolicu Kristovu upravujeme svoj život, napravujeme chovanie, opravujeme názory, milujeme Pána a slúžme i navzájom. Pestujeme úctu, majme iných za vyšších od seba. Odpúšťajme si a Boh pokoja bude s nami. Potom bude môcť každému z nás Pán povedať:

„Dobre, sluha dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mt 25,31).

Ján Siracký

Krešťan, ročník III., január 1950, číslo 1

RADUJTE SA

(Poznámky z konferencie na Sliači)

List Filipänom

Azda najkrajší z listov apoštola Pavla je ten Filipänom. Pavol bol uväznený. Hoci bol v takom ťažkom položení, že nevedel, či vyjde odtiaľ a bude môcť ešte kázať evanjelium. Píše v ňom veľa o dôvodoch k radosti. Povzbudzuje veriacich k sústavnej radosti v Pánovi: „**Radujte sa v Pánovi vždycky, a zase len poviem: Ra-**

dujte sa!" (F 4,4). Je mnoho príčin, pre ktoré sa máme radovať. Hľa, tu sú niektoré z nich:

1. Sme skrytí v Kristu Ježišovi

To je prvá vzácna skutočnosť, z ktorej sa môžeme radovať. Ľudia skrývajú svoje poklady na nedobytných miestach. My, veriaci, sme skrytí v Pánovi Ježišovi. Pavol píše: „**Všetkým svätým v Kristu Ježišovi...**" (F 1,2). Boh nás v Ňom ohradil. On je náš pevný hrad, ktorého sa diabol nemôže zmocniť a nám uškodiť.

2. Pán blízko (F 4,5).

Čo to znamená, že je Pán blízko? Pán je blízko ako Pomocník. Peter išiel za Pánom po mori. Keď jeho viera ochabovala, začal sa topiť. Preto volal na Pána: „**Pane, zachráň ma!**" (Mt 14,30-31). Tu bol Pán blízko ako Pomocník.

2.1 Pán je blízko v našom pokušení

Abram bol po víťazstve nad nepriateľmi sodomského kráľa a zachránení Lota v nebezpečenstve, že ho sodomský kráľ obdaruje za toto víťazstvo. V najvhodnejší čas prichádza Melchisedech a posilňuje ho Božím slovom. Dozvedá sa pritom, že nezvíťazil vlastnou silou ale Božou mocou. Keď bol Abram takto posilnený a povzbudený, víťazí nad pokušením a neprijíma nič z ruky sodomského kráľa.

Pán Ježiš uisťuje svojich učeníkov, že je s nimi: „**Daná mi je každá moc na nebi i na zemi... A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.**" (Mt 28,18-20). Pán je snami, sprevádza nás, a keď nám hrozí pokušenie, je našou pomocou.

2.2 Pán je blízko so svojim príchodom pre svojich

Táto krásna nádej má pôsobiť:

- **Na naše nohy.**

Naším cieľom je Ženich, ktorému máme ísť v ústrety (Mt 25,1-13).

- **Na naše oči.**

Pán nám pripomína: „**Bdejte, lebo nevíete, kedy príde pán domu, či večer, či o polnoci...**" (Mk 13,35). To znamená bdieť, mať otvorené oči. Čo sa môže stať, keď kresťan nebdie? Môže ho prekvapiť Pán alebo nepriateľ: „**A teraz, dieťatká, zostávajte v ňom, aby sme, keď sa ukáže... neboli zahanbení pred ním, keď príde.**" (1J 2,28). Diabol, náš nepriateľ, nekradne nám zlato, šperky a drahé veci, ale Božie slovo z našich srdiec. Keď ale budeme bdieť, neprevapí nás.

- **Na naše srdce.**

„**Nech sa neľaká vaše srdce...**" (J 14,1). To je to, čo nás môže potešiť. U Pána nebude bolesť, plač a smrť, ale iba svetlo, radosť a pokoj. Pán blízko, to je tá veľká príčina radosti Jeho ľudu.

3. Sme Božím vlastníctvom

To je tretia príčina radosti. Luther bol na návšteve u priateľa. Pri odchode ho požiadal hosťiteľ, aby mu do pamätníka napísal nejaký vzácny verš z Písma. Luther vyhovel jeho žiadosti a napísal: „**Sme Pánovi.**" (R 14,8).

Sme Jeho vlastníctvom. On je náš a my sme Jeho. Toto sú skutočné príčiny našej radosti, lebo i nám patria slová: „**Radujte sa v Pánovi vždycky a zase len poviem: Radujte sa!**"

Peter Duban

STVORENSTVO SPOLU VZDYCHÁ

(Prepis a úprava kázne zo 14. 10. 2018)

„**Lebo túžobné vyzvanie stvorenstva očakáva zjavenie synov Božích. Lebo**

stvorenie je podriadené márnosti, a nepodriadilo sa dobrovoľne, ale pre toho, ktorý ho podriadil, v nádeji, že aj samo stvorenie bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích. Lebo vieme, že celé stvorenie spolu vzdychá a spolu boľstí ako v pôrode až doteraz. No, nie len to, ale aj sami, majú prvotinu Ducha, aj my sami vzdycháme v sebe, očakávajú synovstvo, vykúpenie svojho tela.“ (R 8,19-23).

Vzdychanie izraelského ľudu

V Božom slove čítame, že Boh vo svojom milosrdenstve počul vzdychanie svojho ľudu v Egypte, poslal im zaslúbeného vysloboditeľa a vykúpil ich z egyptského otroctva.

Vzdychanie stvorenia

Vo vyššie napísanom texte čítame, že Boh počul nielen vzdychanie izraelského zotročeného ľudu, pre ukrutnú vládu egyptského národa a jeho vládcu faraóna, ale že Boh počuje aj vzdychanie celého svojho stvorenia pod ukrutnou vládou hriechu, ktorá sa prejavuje v rozmnoženej zlosti a ukrutnosti človeka na Zemi.

Vzdychanie Božích detí

A apoštol Pavol vo verši 23 pokračuje: **„No, nie len to, ale aj sami, majú prvotinu Ducha, aj my sami vzdycháme v sebe, očakávajú synovstvo, vykúpenie svojho tela.“** Božie deti, pretože majú prvotinu Ducha, vzdychajú v sebe a Boh to počuje. Vzdychajú v Duchu, po vláde Božej spravodlivosti na Zemi a odpočinku celého stvorenia od vlády utláčateľa, diabla, ktorý teraz skrze hriech vládne na svete. A tak, ako Boh počul volanie svojho ľudu Izraela z Egypta, tak Boh počuje i teraz vzdychanie Ducha vo svojich deťoch na svete.

Nádej stvorenia

To, po čom celé stvorenie túži, a k čomu vyzerá, je to zaslúbenie Pána Ježiša Krista, že opäť príde a ustanoví svoje kráľovstvo na Zemi. A vtedy si, celé stvorenie a celá Zem oddýchne. Pavol apoštol tu hovorí o druhom príchode Pána Ježiša Krista so svojimi svätými ku tisícročnému kraľovaniu v spravodlivosti nad celou Zemou. Vo verši 19 ho opisuje ako zjavenie synov Božích, podľa Jeho zaslúbenia.

Nádej Božích detí

Bratia a sestry, tu je slovo o tom,

- že Pán Ježiš Kristus príde s nami z neba na Zem a
- rozdelí tu svoju spravodlivú vládu do rúk vykúpených. Všetkým, ktorí poznali Jeho dobrotu zveril v budúcom veku vládu nad svetom.

Pán Ježiš Kristus bude uplatňovať svoju vládu na Zemi skrze Božích synov, ktorí sa zjavia v Jeho príchode spolu s Ním. I skrze nás, bratia a sestry, ktorí sme poznali Jeho milosť, ktorých vytrhol spod vlády hriechu, ktorým sa stal dobrým Pastierom a milujúcim Pánom, ktorých očistil svojou krvou od všetkých hriechov a nad ktorými sa Pán zľutoval.

Vláda hriechu

Dnes vládne hriech v ľuďoch v duchu nespravodlivosti a núti ich vzájomne si ubližovať, nenávidieť jeden druhého. Blížny sužuje blížneho, druh druhu. **„...chlapec sa zúrivo osopí na starca a človek bez vážnosti na váženého.“ (Iz 3,5).**

Vláda Pána Ježiša Krista

Ale potom, keď príde Pán Ježiš Kristus so svojimi svätými a rozdelí im vládu na Zemi, bude to vláda spravodlivosti a vláda pokoja, počas ktorej sa človek nebude osopovať na staršieho človeka, kedy bude

platiť, že každý bude mať naozaj v úcte šedivú hlavu. Bude sa žiť podľa Božieho zákona: „**Pred šedivou hlavou povstaneš a budeš ctíť osobu starca a budeš sa báť svojho Boha. Ja som Hospodin.**“ (3M 19,32). Vtedy bude Zem plná Božej bázně a úcty a lásky bližneho k bližnemu, tak ako to prikazuje ľudom Zákon.

Účel druhého príchodu Pána Ježiša Krista, oslobodenie stvorenia

Stvorenie vzdychá v nádeji na svoje oslobodenie od služby porušenia a vlády hriešneho človeka. Ono sa na rozdiel od svojej hlavy, Adama, nepodriadilo hriechu dobrovoľne, ale bolo podriadené Božím

slovom. To sa skončí príchodom Pána Ježiša Krista, Vykupiteľa stvorenia spod Božieho zlorečenia.

Rozmnožená milosť Pána Ježiša Krista

A z milosti okúsime nielen spasenie svojich duší, ale aj vládu Pána Ježiša Krista nad celým stvorením. Toto je rozmnožená milosť nášho Pána, toto je Jeho dobrota, že nás vo svojej láske zahrnul nie len nezaslúženým odpustením hriechov, ale aj nezaslúženým podielom na Jeho autorite a vláde, ktorá patrí iba Jemu.

A kým nepríde náš Pán Ježiš, žime, bratia sestry, v láske na Jeho slávu a na Jeho česť.

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Adolf Saphir

Krešťan, ročník II., október 1949, číslo 10

BOŽIE ZĽUTOVANIE

„Či azda zabudne žena svoje nemluvná, aby sa nezľutovala nad plodom svojho života? Ale aj keby ony zabudli, ja ťa nezabudnem.“ (Iz 49,15).

Všetci poznáme zľutovanie. Keď vidíme utrpenie, biedu, bezmocnosť, nebezpečenstvo, vtedy sa v nás ozve ľútosť nad blíznym. To netreba vysvetľovať. Ale o Božom zľutovaní sa potrebujeme učiť a Písmo nám o ňom hovorí veľmi dôrazne, aby sme premýšľali nad ním:

„Ak je tedy nejaké potešenie v Kristovi, ak nejaké povzbudenie lásky, ak nejaké účasť Ducha ak nejaká srdečná sústrasť a zľutovanie, to robte...“ (F 2,1). **„A tak si oblečte ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, sr-**

dečnú sústrasť milosrdnú...“ (Ko 3,12).

Zľutovanie Pána Ježiša

Na Pánove zľutovanie nesmieme hľadiť ako na vlastnosť Jeho ľudskej prirodzenosti. Nikdy nehľadme na Neho len ako na človeka, lebo On je síce Synom človeka, ale i Synom Božím. V ňom sú v jednej osobe dve prirodzenosti. Preto, keď premýšľame o Slove, ktoré sa stalo telom, hľadáme na slávu jednorodeného od Otca: **„A on, to Slovo, sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu ako jednorodeného od Otca, a bol plný milosti a pravdy.“** (J 1,14). A zase, keď hľadáme na človeka Ježiša, vidíme Otca, vnímame obraz neviditeľného Boha: **„Ježiš mu povedal: Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal, Filipe? Kto mňa videl, videl Otca...“** (J 14,9).

Preto i Jeho zľutovanie je zľutovaním večného Boha. Je to Božské zľutovanie,

ktoré k nám prúdi z oceánu večnosti, cez prieplyv Jeho človečenstva.

Pohľad viery

Povzneme sa od ľudskej ľútosti k nekonečnému Božskému zľutovaniu. Hľadáme na človeka Ježiša vo svetle zjavenia o Hospodínovi a klaňajme sa Zľutovníkovi Ježišovi ako Pánovi. Odhodíme jednostrannú predstavu o starozákonnom zjavení Hospodína, ako by hovoril len neprístupnosti Božieho majestátu. Zákon sľuboval a pripravoval príchod Toho, v ktorom teraz vidíme a máme Otca. Boh Izraelov je plný zľutovania. Ten, ktorý sa ukázal Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi, urobil tak v nekonečnej láske zľutovaní. Vo svojej láske sa im stal Bohom a nazval ich svojimi priateľmi. Vo svojom zľutovaní poznal ich slabosť, trápenie a zármutok. Taký ľudský sa prejavil Boh patriarchov, Boh zmluvy, a človek Ježiš Kristus sa práve tak ukázal Božským.

Toto Jeho zľutovanie je vyjadrené v slovách: „**Istotne som videl trápenie svojho ľudu, ktorý je v Egypte, a počul som ich krik, pre tých, ktorí ich honia, lebo znám jeho bolesti...**“ (2M 3,7). Božie zľutovanie je čiastkou Božieho mena, pod ktorým sa dal poznať Mojžišovi: „**Hospodin, Hospodin, silný Boh ľútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký, čo do milosti a pravdy...**“ (2M 34,6).

Dávid prirovnal Božie zľutovanie ku najjemnejšiemu ľudskému zľutovaniu: „**Ako sa zľutováva otec nad svojimi deťmi, tak sa zľutováva Hospodin nad tými, ktorí sa ho boja.**“ (Ž 103,13).

Izaiáš ide ešte ďalej, keď hovorí: „**Či azda zabudne žena svoje nemluvňa, aby sa nezľutovala nad plodom svojho života? Ale aj keby ony zabudli, ja ťa nezabudnem.**“ (Iz 49,15).

Božie zľutovanie víťazí nad vinou a hriechom

Boh vo svojom zľutovaní prihliada na slabosť a utrpenie padlého človeka. Nebyť

milosti, skrze ktorú vládne spravodlivosť, bolo by zľutovanie slabé a mohlo by len vzdychať a nariekať. No, Božie zľutovanie je zľutovaním Vykupiteľa, Boha Hospodína, ktorý sa zľutováva v súlade s celým svojím charakterom. Všetky Jeho dary a skutky sú doprevádzané Jeho zľutovaním.

Boh je Spravodlivý a Svätý. Odsudzuje náš hriech a odvracia sa od neho. Jeho spravodlivosť pripravuje a vykonáva tresty.

Boh je Ľútostivý a Milosrdný. Jeho zľutovanie pripravuje a vykonáva obeť. Pozoruje svojho poškrvneného Izraela, ako hynúce dieťa. Vo svojom súcite sa ho pýta: „**Ako ťa mám vydať? ...Moje srdce sa obrátilo vo mne; moja sústrasť je vzrušená všetka dovedna.**“ (Hoz 11,1.8).

Z Jonášovho vyznania vidíme, ako hlboko bol Izrael presvedčený o Božom milosrdenstve. Boh ho posielal do Ninive so slovom Božieho súdu: „**Vstaň, idi do Ninive, toho veľkého mesta, a volaj proti nemu, lebo ich zloba vystúpila hore pred moju tvár.**“ (Jon 1,2). Jonáš však nechcel ísť. A po všetkom v modlitbe Bohu hovorí dôvod: „**...lebo som vedel, že si ty silný Boh milosrdný a ľútostivý, dlho zhovievajúci a veľký, čo do milosti a pravdy a ktorý ľutuješ zlého.**“ (Jon 4,2).

Hľa, tento Boh sa sklonil k Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi a učinil ich svojim ľuďom. Ten istý Boh mal ľútosť nad trpiacim Izraelom v Egypte a vyviedol ho odtiaľ. Potom ich viedol na púšti a v ich súžení mal aj On súženie: „**V každom ich súžení mal aj on súženie, a anjel jeho tvári ich ochraňoval. Vo svojej láske a vo svojej ľútosti ich on vykúpil a pestoval ich a nosil ich po všetky dni veku.**“ (Iz 63,9).

Boh zjavený v tele

A v plnosti sa zjavil v osobe Svojho Syna, aby mohli ľudia vidieť Božiu slávu v tvári Ježiša Krista, v ktorom sa zjavila dokonalá svätosť, spravodlivosť spolu s ľútosťivosťou a milosrdenstvom. **Boha Izraelovho.**

Zotrúvávali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Peter Duban

MODLITBA DÁVIDOVA

Žalm 86

(Prepis a úprava kázne zo 14.09. 2018)

„Nakloň, Hospodine, svoje ucho a vyslyš ma, lebo som biedny a chudobný.“ (Ž 86,1).

Boh dopúšťa, aby sa úspešná časť Dávidovho života viery – boj s Goliášom, zjavná Božia priazeň, zdar vo všetkom čo robil, obľuba od verejnosti, z pastiera kráľovský zať, od ovčích chlievov za kráľovský stôl – zmenila, aby sa táto vzostupná tendencia pribzdila. Pán Boh vie, že ak by to pokračovalo takto ďalej, vystavil by Dávidovo srdce pýche. A aby sa z Dávida stal Kráľ srdcom podobný Božiemu, musel Dávida priviesť k poznaniu jeho vnútornej biedy a chudoby a k nízkemu zmýšľaniu o sebe.

Dávidov život sa zvrhol. Z úspešného a obdivovaného pre jeho vieru a viditeľnú Božiu prítomnosť, sa stáva vyhnanec a vydedenec, smrteľný nepriateľ Izraelského kráľa a národa. Všetko ale pod pozorným Božím dohľadom.

Preto Boh nedovolil, aby zostal sám. Naklonil mu ľudí, ktorí chceli zdieľať jeho život v utrpení a prenasledovaní, pretože videli, že je s ním Boh. A nebol to ľahký život. Dávid sa musel skrývať po jaskyniach, neustále na úteku, nemal v podstate žiadne práva a ako na nežiadúceho a nepriateľa, bola vypísaná za jeho hlavu odmena. Ak by nebol s ním Boh, rýchlo by ho našli a popravili. Zradcovia boli všade a prezrádzali Saulovi, keď vedeli, kde je. Bol ako štvaná zver. Ale nie na túto biedu z pohľadu ľudí myslel Dávid, keď pokorne volá k Hospodinovi:

„...vyslyš ma, lebo som biedny a chudobný.“ Pretože hoci aj bol prenasledovaný a v pozícii, v ktorej by nechcel byť žiadny človek, predsa nebol sám, opustený od Boha a ľudí, ale obklopený blízkymi, svojimi vernými bojovníkmi a Hospodin bol stále s ním. I v jeho utrpeniach.

Podobne, ako si čítame o Jozefovi, že hoci bol predaný do Egypta, bol vo väzení ako otrok, že predsa Hospodin bol s ním.

A z tohto hľadiska môžeme hodnotiť inak Dávidov stav, v tomto nebol chudobný. Bohatol v miere závislosti na Bohu. Boh sa mu stal jedinou istotou: **„Ostríhaj moju dušu... zachráň svojho služobníka... ktorý sa nadeje na teba... na teba volám každého dňa... rozveš dušu svojho služobníka, lebo k tebe pozdvihujem svoju dušu.“** (v. 2-4).

Na akú biedu a chudobu teda myslí? Na túto otázku nám dáva odpoveď verš piaty: **„Lebo ty, Pane, si dobrotivý, a hotový odpustiť a máš mnoho milosti pre všetkých, ktorí volajú na teba.“**

Vo svojom ponížení bol tak intenzívne so svojim Bohom vnútorne, a tak často mu Boh prejavoval bohatstvo svojej dobrotivosti, milosrdenstva a milosti navonok, v každodennom živote, i vnútorne, keď sa prehrešoval a Boh súc bohatý v milosrdenstve bol hotový mu odpúšťať a neodplácal mu podľa zásluh, že oproti Bohu vidí jasne svoju vnútornú biedu a chudobu v tom duchovnom bohatstve Božom, ktoré vyjadril v Žalme 103:

„Dobroreč moja duša Hospodinovi, a všetky moje vnútornosti menu jeho svätosti... a nezabudni niktorého zo všetkých jeho dobrodení, ktorý ti odpúšťa všetky tvoje neprávosti, ktorý uzdravuje všetky tvoje nemoci, ktorý vyslobodzuje tvoj život od záhuby (to zažíval Dávid každý deň), **ktorý ťa kuru-**

nuje milosťou a zľutovaním (koruna oleja pomazania), **ktorý sýti tvoje ústa dobrým, takže sa obnovuje tvoja sila mladosť ako orol** (Dávid a jeho sprievod doslovne krmil každý deň)... **Hospodin činí to, čo je spravodlivé a súdy všetkým utlačaným** (Dávid vie, čo je to byť utlačaný)... **dal znáť Mojžišovi svoje cesty** (aj Dávida viedol, aby ho zachraňoval),... **Lútostivý a milosrdný je Hospodin, zhovievajúci a mnohej milosti... nerobí nám podľa našich hriechov ani nám neodpláca podľa našich nepravostí... lebo on zná aké sme my tvory, pamätá na to, že sme prach.**

Na túto biedu a chudobu myslí Dávid v Ž 86,1. Na tú chudobu a biedu vo svojom srdci, že je chudobný na to všetko, na čo je Boh bohatý. Je to sebazpoznanie nadobudnuté v konfrontácii svojho srdca s Božím.

Klaňanie sa a vyvyšovanie

Pravé poznanie Boha a seba pôsobí v Dávidovi potrebu klaňania sa Bohu a vyvyšovania Boha. A on to robí vo verši piatom v Žalme 86. Zvelebuje Boha za to, aký je. Zamestnáva sa Bohom, a preto už nie svojou biedou. Hovorí: Ty Pane si dobrotivý, ty si plný milosrdenstva, ty si ten, ktorý vieš zhovievať, Ty si ten, ktorý si mnohej milosti a pravdy.

Ľudská slabosť

„Obrát svoju tvár ku mne a zmiluj sa nado mnou! Daj svojmu služobníkovi svoju silu a zachráň syna svojej dievky!“ (Ž 86,16).

Tak ako mnohokrát na človeka, aj na spravodlivého doľahnú okolnosti, v ktorých zistí, že je slabý v milosrdenstve, v zhovievavosti, v odpúšťaní. Čo robiť? Pán Ježiš povedal: **„Bdejte a modlite sa, aby ste nevošli do pokušenia! Duch síce je hotový, ale telo je slabé.“** (Mt 26,41). Dávid to robil. Modlil sa, prosil

Hospodina, aby ho zachránil z tejto biedy a vo verši 16 volá: **„Obrát svoju tvár ku mne a zmiluj sa nado mnou! Daj svojmu služobníkovi svoju silu...“** A nemyslel na tú fyzickú, aby dokázal bojovať proti Saulovi a proti svojim nepriateľom, ale práve na tú silu byť takým, aký je Boh. **„...a zachráň syna svojej dievky!“** A v tom 17. verši prosí: **„Učín pri mne znamenie na dobré, čo keď uvidia tí, ktorí ma nenávidia, budú sa hanbiť.“**

Splnenie prosby v živote Dávida

V 1. knihe Samuelovej v 24. kapitole Boh vystavil Dávida skúške, úmernej jeho sile. Vydal mu Saula na milosť a nemilosť. Bojovníci to videli ako splnenie zaslúbenia: **„Hľa, toto je deň, o ktorom ti riekol Hospodin: Hľa, ja dám tvojho nepriateľa do tvojej ruky, a učiniš mu to, čo bude dobré v твоjich očiach.“** (1S 24,4). A Dávid im odpovedá vo verši 6.: **„Nech ma Hospodin zachráni od toho, aby som to mal urobiť svojmu pánovi, pomazanému Hospodinovmu, vystrieť svoju ruku na neho, lebo je pomazaný Hospodinov.“**

A keď Dávid s tlúccim srdcom pristúpil k Saulovi a odrezal mu kus látky z jeho plášťa, zavolať na Saula a povedal mu: **„...Hľa, dnes vidia tvoje oči, že ťa Hospodin vydal do mojej ruky v jaskyni, a vraveli mi, aby som ťa zabil; ale moje oko sa zľutovalo nad tebou, a riekol som: nevystriem svojej ruky na svojho pána, lebo je pomazaný Hospodinov. A, môj otče, aj pozri krídlo tvojho plášťa tu v mojej ruke, lebo že som odrezal krídlo tvojho plášťa a nezabil som ťa, po tom poznaj a vidz, že nie je zlého v mojej ruke ani prestúpenia, ani som sa ničím neprehrešil proti tebe, a ty číhaš po mojej duši, aby si ju odňal.“** (1S 24,10-11).

Tu je dôkaz vypočutej modlitby. Dávid bol ochotný odpustiť, lebo sa predtým

modlil k Bohu, ktorý je hotový odpustiť. A túto Božiu hotovosť má teraz aj Dávid, pretože o ňu prosil. Okrem Dávida, nikomu z jeho bojovníkov nebolo Saula ľúto. Jediný Dávid, pomazaný Boží, ten pravý kráľ Izraela, má srdce v zmysľaní podobné Bohu. On je naozaj kráľ podľa Božieho srdca. A to preto, lebo Duch Hospodinov spočinul na ňom.

To Duch Hospodinov ho posilnil k milosrdenstvu a to až k takému, ktoré zahŕňa množstvo násilníkov (Ž 86,14), ľudí, ktorí dychtia po jeho smrti. A Saula nazýva svojim pánom. To Duch Boží viedol Dávida k tomu, aby svojim vojakom vysvetľoval, prečo ho nemôže zabiť: „**Toto je môj pán!**“ Hovoril o Saulovi tak, ako ho srdcom vnímal – a už i toto je dôkaz jeho čistého srdca, ktoré nevidí v Saulovi ničomníka ale svojho pána. No Dávid nevidí v Saulovi len svojho pána, ale aj svojho otca. Tak ho oslovuje vo verši 11: „**Môj otče, pozri...**“.

DUCHOVNÁ SILA

Toto je sila, ktorú človek v sebe nikdy nenájde, pokiaľ ho k tomu neposilní Hospodin, ten, ktorý je hotový odpustiť, zľutovať sa, ktorý je zhovievavý ku svojim nepriateľom. Pred touto Božou mocou Saul kapituloval, pokoril sa a vyznáva: „**Lebo keď nájde niekto svojho nepriateľa, či ho prepustí dobrou cestou? Ale Hospodin nech ti odplatí dobrým za to, čo si mi vykonal tohto dňa! A teraz, hľa, viem, že istotne budeš kraľovať, a že v tvojej ruke bude stáť kráľovstvo Izraelovo.**“ Tento skutok milosrdenstva otvoril oči aj samotnému Saulovi a zmenil jeho nenávisť na obdiv voči Dávidovi. A to preto, že videl v ňom kráľovský charakter.

Apoštol Pavol píše v liste *Rimanom* 12,20-21: „**A tak keď je hladný tvoj nepriateľ, nakrm ho; keď je smädný, napoj ho; lebo tak zhrnieš žeravé uhlie na jeho hlavu. Nedaj sa premáhať zlému, ale premáhaj dobrým zlým.**“ Boží

Duch nás učí: „**Ak uvidíš svojho nepriateľa v núdzi, tak mu poskytni milosrdenstvo.**“ Alebo ako je to v prípade Dávida, milosrdenstvo prejavené v záchra-ne života. Veď ak by nechal tých svojich služobníkov, oni by ho boli zabili. A splnilo sa i to, že Saulova vina pre nenávisť bez príčiny, ktorou horelo srdce Saula voči Dávidovi, tá všetka dopadla na jeho hlavu.

Boh naplnil Dávidovi modlitbu v Ž 86,17:

„**Učiň pri mne znamenie na dobré, čo keď uvidia tí, ktorí ma nenávidia, budú sa hanbiť... že ty, Hospodine, si mi pomohol a potešil si ma.**“ Saul bol premožený Božím milosrdenstvom, zahanbil sa a plakal za hanebné chovanie sa k Dávidovi ako nepriateľovi, bez príčiny:

„**A stalo sa, keď dohovoriť Dávid tie slová Saulovi, že povedal Saul: Či je to tvoj hlas, môj synu, Dávide? A Saul pozdvihnúc svoj hlas plakal a povedal Dávidovi: Spravodlivejší si ako ja, lebo ty si sa mi odplatil dobrým, a ja som sa ti odplatil zlým. Lebo ty si to dnes ukázal tým, že si mi urobil dobré, tým, že ma Hospodin bol vydal do tvojej ruky, a nezabil si ma. Lebo keď nájde niekto svojho nepriateľa, či ho prepustí dobrou cestou? Ale Hospodin nech ti odplatí dobrým za to, čo si mi vykonal tohto dňa! A hľa, ja teraz viem, že istotne budeš kraľovať, a že v tvojej ruke bude stáť kráľovstvo Izraelovo.**“ (1S 24,16-20).

Opakovaná skúška

V 26. kapitole 1. knihy *Samuelovej* sa situácia opakuje. Hospodin opäť vydal Saula Dávidovi na milosť a nemilosť. Saul, ako to býva pri ľuďoch, rýchlo zabudol na Božie milosrdenstvo. A Dávid bol zas nahovárany jeho sluhom Abišajom, aby Saula tentoraz neušetril. Ale Dávid bol silný v Božom milosrdenstve a v bázni Božej. Saula

nechal žiť. A Saul, je opäť pokorený a vyznáva: „**A hľa, akou bola dnes veľkou tvoja duša v mojich očiach, tak nech je veľkou moja duša v očiach Hospodinových, a nech ma vytrhne zo všetkého súženia! Vtedy povedal Saul Dávidovi: Bud' požehnaný ty, môj synu, Dávide! Istotne aj učíniš, aj istotne zmôžeš....**“

Aj predtým, vo verši 21 hovorí Saul: „**Na to povedal Saul: Zhrešil som, navráť sa, môj synu, Dávide, lebo ti už viacej neurobím zlého, za to, že dnes bola drahá moja duša v tvujich očiach. Hľa, bláznive som robil a blúdil som náramne.**“ Otvorili sa znovu jeho oči.

Koruna oleja pomazania

V 3. knihe Mojžišovej, 21. kapitole, v 12 verši si o oleji pomazania veľkňaza čítame: „**...koruna oleja pomazania jeho Boha je na ňom.**“ To znamenalo, že odteraz je kňazom Hospodinovým. Ale on nenosil na hlave nejakú korunu. Olej pomazania bol tou korunou.

A v prípade Dávida je to tá istá koruna pomazania, ktorú videl Saul na hlave Dávida preto, lebo sa kráľovsky choval, lebo Duch Hospodinov spočíval na ňom.

Milí bratia a sestry, aj my máme pomazanie od Svätého. Pán Ježiš nás umyl svojou krvou a učinil Bohu kráľmi a kňazmi aby sme konali skutky Božie medzi tými, ktorí hynú i spaseným.

Skláňajme svoje kolená pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista, aby nám ráčil dať: „**...podľa bohatstva svojej slávy, skrze svojho Ducha, mocou zosilnieť na vnútornom človekovi, aby Kristus skrze vieru prebýval v našich srdciach...**“ (Ef 3,16-17).

Daniel Mojžiš

KÉNITI

V čase vlády nad Izraelom povedal kráľ Saul Kénitovi: „**Odídite, ustúpte, zídite do-**

lu spomedzi Amalechitského, aby som ťa nezahladil s ním, lebo veď si ty učinil milosrdenstvo so všetkými synmi Izraelovými, keď išli hore z Egypta. A tak uhol Kéni spomedzi Amalecha“ (1S 15,6).

Je to už asi 20 rokov, odkedy som si všimol v Písme skupinu ľudí, ktorá je označovaná ako Kéniti či synovia Kéniho a začal som nad nimi premýšľať. Nedávno som sa k týmto myšlienkam vrátil. Bolo to v čase, keď som sa pri pravidelných úvahách nad Písmom spojených s prípravou na modlitebné zhromaždenie dostal k hore citovnému veršu. Prijaté myšlienky priamo z Božieho slova, doplnené a overené cez krátke poznámky iných bratov, ma veľmi povzbudili. Chcel by som sa s nimi podeliť s čitateľmi časopisu s dôverou, že budú potešením aj pre nich. Hlavne pre tých, ktorí nemajú kresťanský rodokmeň, ktorí nemajú veriacich rodičov či starých rodičov.

V prvej časti sa zamyslíme nad tým, čo sa v Písme píše o ich minulosti, o ich histórii a následne si vyvodíme aplikáciu pre súčasnosť, v ktorej žijeme my. V druhej časti sa budeme zaoberať tým, čo sa s nimi dialo po udalosti, o ktorej hovoria verše v úvode článku, z čoho si tiež vyvodíme aplikáciu pre nás.

V knihe Sudcov sa stretávame s touto rodinou či skupinou ľudí minimálne dvakrát. Prvá zmienka o nich hovorí nasledujúce slová: „**A synovi Kéniho, švagra Mojžišovho, odišli hore z mesta paliem so synmi Júdovými na Judskú púšť, ktorá je na juhu Aráda a odídúc bývali s tým ľudom**“ (Sd 1,16). Z tejto zmienky o nich vyplýva, že ich história sa spája s Mojžišom, presnejšie s jeho švagrom. Ďalšia zmienka je o nich nasledovná: „**A Cheber Kénejský sa bol oddelil od Kéna, od synov Chobába, švagra Mojžišovho a postavil svoje stány až k dubu v Caanaime, ktoré je pri Kedeši... A Sizera utekal peší do stánu Jaheli, ženy Chebera Kénejského pretože bol pokoj medzi Jabinom, kráľom Chacora a medzi domom Chebera Kénejského**“ (Sd 4,11.17). Tu vidíme ženu menom Jahel, ktorá patrila vo dňoch sudcov k tejto rodine a urobila chrabry skutok, keď sice

prijala Sizeru, ale následne tohto nepriateľa Božieho ľudu zabila klinom od stanu.

Históriou tohto ľudu sa zaoberajú už Mojžišove knihy. V druhej knihe Mojžišovej sa spomína udalosť, keď Mojžišov svokor, Madian Jetro, navštívil Mojžiša na púšti, poradil mu, aby ustanovil sudcov, ktorí by Mojžišovi pomáhali pri riešení sporov a potom sa vrátil do svojej zeme (2M 18). Neskôr Mojžiš požiadal svojho švagra Chobába, aby išiel s nimi a bol im očami, teda vodcom. Sľúbil mu, že mu dobre učiní: „**A Mojžiš povedal svojmu švagrovi Chobábovi, synovi Reguela, svojho svokra: Tiahne me na miesto, o ktorom povedal Hospodin: To dám vám. Pod' s nami, a dobre ti učiníme, lebo Hospodin hovoril dobré veci o Izraelovi. Ale on mu odpovedal: Nepôjdem, ale pôjdem do svojej zeme a ku svojim príbuzným. No, Mojžiš povedal: Neopustí nás, prosím, lebo preto, že vieš, kde by sme mali táboriť na púšti, budeš nám očami. A stane sa, keď pôjdeš s nami a príde to dobré, ktoré učiní Hospodin s nami, že ti tiež učiníme dobré“ (4M 10,29-32).**

Ďalej sa o Chobábovi a jeho rodine nehovorí, až ich nachádzame už v spomenutej knihe Sudcov v blízkosti izraelského národa, ale nie v ich strede. Je zrejmé, že to bol pútnický národ, keďže je spojený so stanmi. Nachádzal sa na okraji izraelského národa, o čom nám hovoria aj slová, že bol napríklad pokoj medzi Jabínom, nepriateľom Božieho ľudu a domom Chebera Kénejského. V hraničných situáciách sa ale napokon pridali na stranu Boha a Jeho ľudu.

Poučením z tejto histórie je skutočnosť, že je dobré byť sympatizantom Božieho ľudu, byť v jeho blízkosti, dokonca niekedy aj zakúšať niektoré z požehnaní, ktoré on má. Je to lepšie, ako byť na strane nepriateľa. Pravdou je ale aj to, že nestačí, ak je Božie slovo blízko, posväcuje ľudí, ktorí sú na blízku, chráni ich od zlého, pokiaľ srdce stále nebolo zasiahnuté zvesťou evanjelia. Nestačí byť pri zdroji živej vody, treba sa z nej napiť.

Sú ľudia, o ktorých stave srdca a vzťahu s Bohom sa veľa nevie. Raz sa to ale ukáže. Príde situácia, keď sa ukáže, čo je v ich vnútri. Buď odídu, alebo verejne prejavia svoju vieru. Pripomeňme si dve biblické postavy Nového zákona: „**Potom poprosil Piláta Jo-**

zef z Arimátie, ktorý bol učeníkom Ježišovým, ale tajným zo strachu pred Židmi, žeby smel sňať telo Ježišovo. A Pilát dovolil. A tak prišiel a sňal telo Ježišovo. A prišiel aj Nikodém, ktorý to tam prv bol prišiel k Ježišovi v noci, nesúc so sebou zmiešaninu myrhy a aloe kolo sto funtov. A tak vzali telo Ježišovo a povili ho povojmi s voňavými vecami, ako majú Židia pochovávať“ (J 19,38-40). Títo dvaja muži prejavili svoju vieru v čase, keď sa mnohí báli. Tajní učeníci Pána Ježiša sa stávajú verejnými. Už nestoja v úzadí, ale v popredí. Verejne sa stavajú na stranu Pána Ježiša.

Saul si spomenul na Kénitov a ušetril ich v čase, keď išiel zahubiť Amalecha. Spomenul si na milosrdenstvo, ktoré učinili so synmi Izraelovými. Ich správne rozhodnutia z minulosti mali vplyv na ich súčasnosť. V tomto čase im krutý kráľ Saul udelil milosť.

Otázka znie, či nám stačí, že sme zachránení a uspokojíme sa s tým, že budeme len pasívne stáť niekde na okraji. Nepripojíme sa plne k Božiemu ľudu do miestneho zhromaždenia, nepriložíme ruky k Božiemu dielu...

Pri štúdiu histórie Kenitov po tom, ako ich Saul ušetril, som bol milo prekvapený tým, kde ich môžeme ďalej vidieť. Po nejakej dobe už nie sú len na okraji, ale sú v strede Božieho ľudu. Ich cesta viery je podobná cesty viery Rachab. Jej začiatok bol ešte horší. Najprv ju vidíme ako smilnicu v Jerichu. Neskôr ale uverila v živého a jediného pravého Boha Izraela a následne aj prejavila svoju vieru tým, že prijala a ukryla vyzvedačov. A tak sa z miesta súdu, akým sa mesto Jericho stalo, dostala na pôdu Božej milosti: „**Vtedy vošli mládenci špehúni a vyviedli Rachab i jej otca i jej matku i jej bratov i všetko, čo mala i celú jej rodinu vyviedli a nechali ich vonku za táborom Izraelovým. A mesto spálili ohňom i všetko, čo bolo v ňom...“ (Jz 6,23-24).** Zakrátko ju už ale nevidíme len vonku za táborom, ale bývať v strede Izraelovom: „**A smilnicu Rachab, dom jej otca i všetko, čo mala, zachoval Jozua pri živote. A býva v strede Izraelovom až do tohto dňa, pretože ukryla poslov, ktorých bol poslal Jozua, aby prešpehovali Jericho“ (Jz 6,25).** Dôkazom toho, že sa dostala do stredu Božieho ľudu je kniha Ruť, ktorej man-

želom bol Boaz, Rachabin syn a s radosťou ju nachádzame aj v rodokmeni Pána Ježiša.

Kéniti sa neuspokojili so záchranou od záhuby, keď ich Saul ušetril a Amalecha zničil. Nezostali žiť v anonymite a len niekde na okraji izraelského národa: „**A čelad' pisárov, ktorí bývali v Jabeci, Tirátovci, Šimátovci, Suchátovci. To sú Kínejci, ktorí to poslali z Chamatu, otca to Bét-rechába**“ (1Pa 2,55). Vidíme tu skupinu Kénitov (Kínejci), ktorí vyšli z Chamatu ako súčasť Kálefovej rodiny v Božom ľude. Písmo tu menuje aj ich otca Bét-rechába. Od neho sú odvodení pre biblického čitateľa trochu známejší Rechabiti, ku ktorým smeruje aj odvolávka z citovaného verša.

V Judskom kráľovstve, v čase duchovnej tmy, poslal Pán Boh Jeremiáša do domu Rechabitov, aby s nimi hovoril a doviedol ich do domu Hospodinovho, do jednej z izieb a dával im piť víno. Jeremiáš poslúchol. Doviedol ich do domu Hospodinovho a postavil pred synov domu Rechabitov džbánky plné vína a poháre a povedal im: „**Pite víno!**“. „**Ale oni riekli: Nepijeme vína. Lebo Jonadáb, syn Rechabov, náš otec, nám zakázal... A tak sme poslúchli hlas Jonadába, syna Rechabovho, svojho otca, vo všetkom, čo nám prikázal...**“ (Jr 35,6-8) Tento ich čin Pán Boh v čase, keď hovoril o súde národa, označil za veľmi chrabrý a túto skupinu vyčleňuje z tohto súdu: „**A domu Rechabitov povedal Jeremiáš: Takto hovorí Hospodin Zástupcov, Boh Izraelov: Preto, že poslúchate prikázanie Jonadába, svojho otca, a ostríhate všetky jeho prikázania a robíte všetko tak, ako vám to prikázal, preto takto hovorí Hospodin Zástupcov, Boh Izraelov: Nebude vyťatý muž Jonadábovi, synovi Rechabovmu, ktorý by stál pred mojou tvárou, po všetky dni**“ (Jr 35,18-19). Hlavne mladí veriaci často nerozumejú prikázaniam svojich rodičov a ich ceste viery. Je nádej, že časom dorastú a privlastnia si ich. Ich zachovávanie je spojené s požehnaním, ako to vidíme aj na príklade synov domu Rechabitov.

Pri putovaní po stopách Kénitov si ešte pripomeňme muža, ktorý sa v prorokovi Jeremiášovi spomína ako Jonadáb, syn Rechabov, náš otec. Píše sa o ňom v nasledujúcich veršoch Bible: „**A keď odišiel odtiaľ, našiel Jehonadába, syna Rechabovho,**

ktorý mu prichádzal oproti a pozdravil ho a povedal mu: Či je tvoje srdce úprimné, ako je moje srdce úprimné s tvojím srdcom? A Jehonadáb odpovedal: je. Ak teda je, hovorí, daj svoju ruku! A keď mu podal ruku, dal mu vysadnúť k sebe do voza... Potom vošiel Jehu a Jehonadáb, syn Rechabov, do domu Bálovho a povedal tým, ktorí slúžili Bálovi: Prehľadajte a vidzte, aby tu nebol s vami niekto zo služobníkov Hospodinových, okrem samých tých, ktorí slúžia Bálovi“ (2Kr 10,15,23). V citovanom oddiele vidíme Božieho muža Jehu, ktorý bojoval vo svojej dobe proti modlárstvu. Jonadába, (tu pomenovaný ako Jehonadáb), syna Rechaba, tu Písmo spomína ako jeho spolupracovníka. Poučenie, ktoré si z týchto príbehov Jonadábovi môžeme vziať je také, že kto sa chce raz stať duchovnou autoritou, musí sám žiť pod autoritou a učiť sa slúžiť Bohu spolu s Bohom ustanovenou autoritou.

Na záver sa ešte pozrime na jedno miesto Starého zákona, kde sa spomínajú tie isté národy, ako v úvode citovanom verši z 1. knihy Samuelovej. Sú to Kéniti, ktorých Saul ušetril a Amalechiti, ktorých neskôr aj za pomoci Samuela vyhladil. Splnilo sa slovo, ktoré povedal už v dávnej minulosti v pro-roctve Balám: „**Keď uvidel Amalecha, začal i tu slávnostne svoju prorockú reč a riekol: Amalech je počiatkom a prvotinou národov a jeho sledné bude to, že zahynie navždy. A vidiac Kénitu začal slávnostne svoju prorockú reč a riekol: Pevné je tvoje bydlisko a tvoje hniezdo je položené na skalu!**“ (4M 24,20-21). Nech je pre nás znovu povzbudením skutočnosť, že žiadne Božie slovo sa nevráti prázdne tak, ako sa nevrátilo prázdne a raz sa splnilo aj toto proroctvo. Aká to milosť, keď dnes v dobe Cirkvi môžeme aj my stáť na Skale vekov, ktorou je Kristus! Tak, ako títo cudzinci sa dostali do stredu Božieho ľudu, tak aj dnes sme svedkami, že nielen Židia, ale aj pohania sú Božím ľudom, Nevestou Kristovou.

Amalech urobil v minulosti zlé rozhodnutie, keď bojoval proti Izraelovi (2M 17). Naopak, Kéniti neraz stáli na strane Božieho ľudu. To, čo siali, raz aj žali. **Kiežby sme robili také rozhodnutia, aby nielen nám, ale raz aj našim potomkom, ak Pán dovtedy nepríde, to bolo k požehnaniu!**

„Keby som nebol prišiel a nebol im hovoril, nemali by hriechu, ale teraz nemajú výhovorky zo svojho hriechu.“ (J 15,22).

Srdečne pozývame k Božiemu slovu kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod. a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom dome Kresťanského zboru v Bratislave na Tehelnej 22.

ODPORÚČAME

Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať dopytom na email: literatura@kzbratislava.sk alebo na adrese redakcie Kresťan.

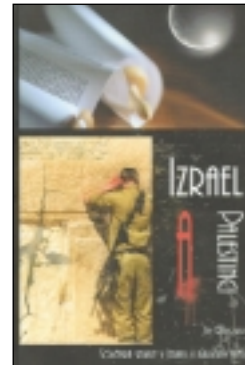
Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček

Návrat k základům křesťanského života

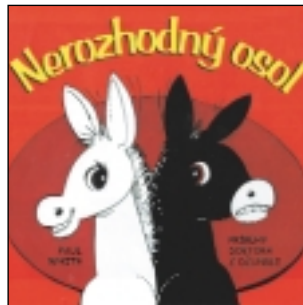
Ján Ostrolucký

Izrael a Palestinci

Ján Ostrolucký

Detská literatúra pre najmenších

Objednávky možno zasielať na email: literatura@kzbratislava.sk alebo adresu redakcie Kresťan. Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk